XVIII. évfolyam 1. szám. Ára: 1 forint 1962. január 4.

Ludas Matyi

Pusztai Pál rajza

Házibuli

— Anyuci, adjál már valami zálognak valót!

— Ejnye Pirikém, előbb is szólhattál volna...

Szemrehányás

– Apu, te a szünetben teljesen elfelejtettél számolni!

Sikeres beavatkozás

– Végre, kint van az a komisz fog!

Korunk hőse

Tivadar barátom, akinek tavaly meghitt baráti körben ünnepeltük tréfás felköszöntőkkel fűszerezett 70. születésnapját, tegnap megdöbbentő közléssel lepett meg:

— Szerda délelőtt 11 órára ne csinálj programot. Beidéztettelek tanúnak.

Ki szeret tanúskodni? Kétségbeesett arcot vágtam.

— Ne ijedj meg — vágott hátba Tivadar —, házassági tanú leszel!

Fellélegeztem. Az effajta tanúság nem macerával jár, hanem vendéglői díszebéddel (kaszinótojás előétel).

— Ki nősül? — érdeklődtem.

— Én.

Ha nem is szívből jövő, minden esetre harsány gratuláció tört ki belőlem:

— No és eddig titokban tartottad a dolgot a legjobb barátaid előtt?! Áruld már el, kit veszel el!

Tivadar a tőle megszokott kedélyességgel válaszolt:

— Meg fogod ismerni, remélem, ő is ott lesz az esküvőn.

Majd komoly, sőt ájtatos hangon fűzte hozzá:

— Ildikó aranyos, okos, szép és művelt lány. Huszonkét éves.

Gyors kivonási művelet elvégzése után megállapítottam, hogy 48 éves korkülönbség mutatkozik kettőjük között. Fontoskodva megszólaltam:

— Nézd, Tivadar, én nem szoktam senkinek a belügyeibe avatkozni...

Ha így kezdenek egy mondatot, az már maga a beavatkozás. Tivadar elvágta a folytatást:

— Sejtem, mire célzol. A koromra. Ha nem tudnád, Verdi 74 éves korában komponálta az Othellót, Goethe 83 éves korában írta a Fausztot, Tizian 95 éves korában festette a Lepantói csatát, és Adenauer 86 éves korában olyan influenzát kapott, hogy majdnem Kennedyt is megfertőzte.

Szerényen közbevágtam:

— Más a nátha, más a hitvestársi élet. Nem gondoltál arra, mi lesz később, mondjuk húsz év múlva?

A barátom, mint mindenre, erre is történeti példával válaszolt:

— Molnár Ferenc talpraesett mondatát alkalmazom, amely akkor hangzott el, amikor egy barátja kifogásolta, hogy az évtizedekkel fiatalabb Darvas Lilit az anyakönyvvezetőhöz vitte. Ildikó ma 22 éves — én 71 —, ez valóban nagy korkülönbség. De száz év múlva Ildikó 122 lesz és én 171, tehát mindenki azt fogja ránk mondani: milyen összeillő pár! Amit én jósolok, nem utópia, hanem

tudományos derűlátás. A korok eltolódtak. Ifjúságunk idején egy 26 éves egyetemi hallgatót már ősjogásznak csúfoltunk. Az unokaöcsém tavaly tette le a doktorátust, 45 éves korában, az egész család ünnepelte, mert pótolta, amit ifjúkorában nem volt alkalma elérni. Van a házunkban egy vidám elvált asszony, a hetedik X felé halad, és állandóan táncosteákra jár.

— Kit gardíroz?

— Saját magára vigyáz. Joggal. Kikapós menyecske.

Statisztikai megállapítással tetézte fennkölt előadását:

— A századforduló óta több mint harminc évvel lett hosszabb az átlagos emberi életkor. A tudomány mai állása szerint tulajdonképpen én csak negyven éves vagyok. Még mindig csodálkozol, hogy elveszem Ildikót??

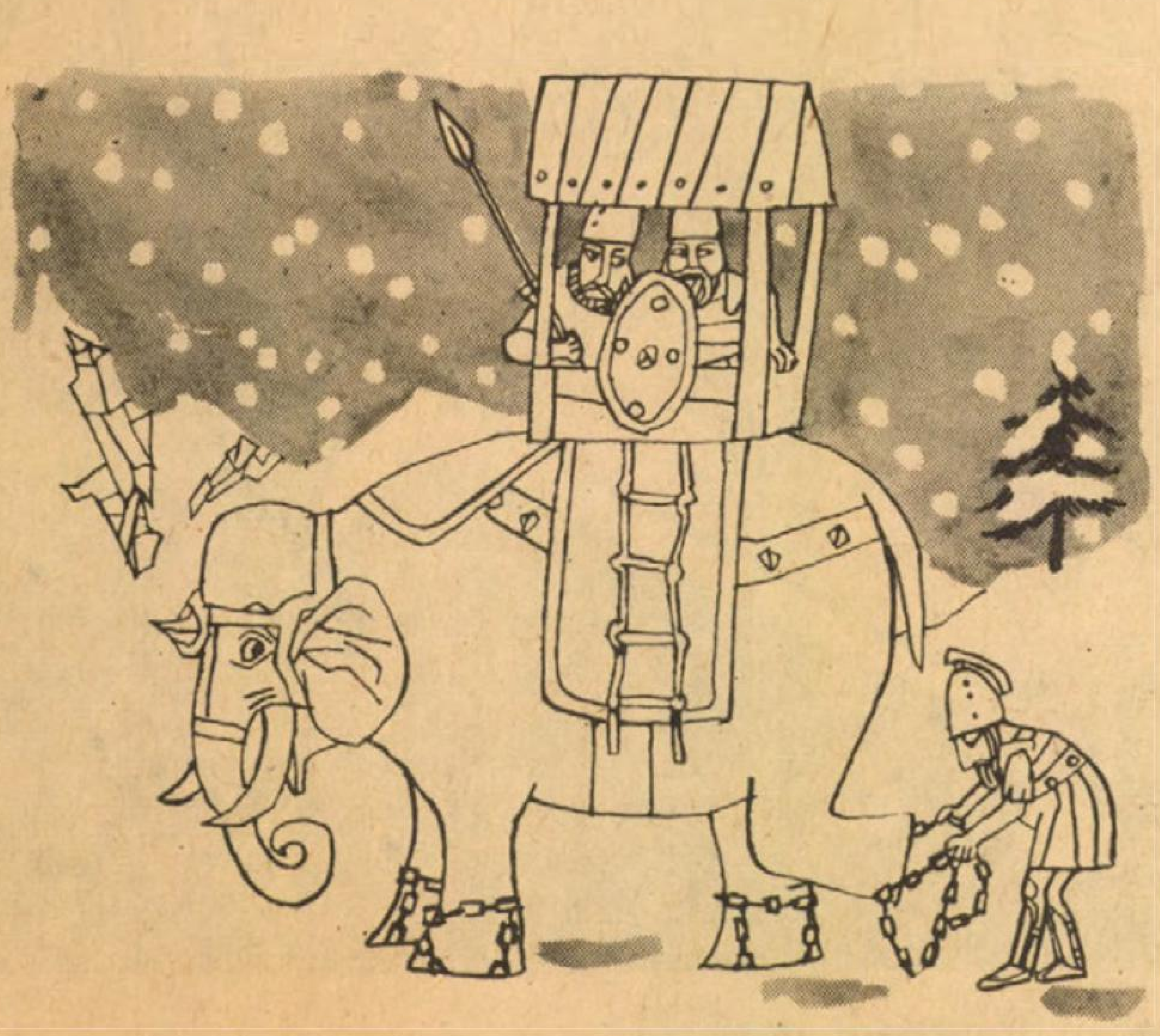
Mélabúsan feladtam a harcot:

— Nem. Azon csodálkozom, hogy Ildikó hozzád megy.

Stella Adorján

Hannibál az Alpokban

Hegedűs István rajza

– Így legalább most nem fogsz csúszkálni!...

Élelmes üzletszerző

Kaján Tibor rajza

Mint ismeretes, a portugál kormány panasszal fordult az ENSZ Biztonsági Tanácsához India goai agressziója miatt. Sikerült megszereznünk a titkos okmány szövegét, s azt az alábbiakban ismertetjük:

A rettegett indiai imperializmus, amely sorozatos rablóhadjáratokkal és diplomáciai orvtámadásokkal hatalmas területeket szakított el Angliától, most bebizonyította, hogy telhetetlensége nem ismer határt, nem ismeri például Portugália határait. Portugália, mint ismeretes, az Atlanti- és az Indiai-óceán partján terül el, mindig igyekezett fenntartani a békés szomszédi viszonyt Indiával, véglegesnek tekintette a közös portugál—indiai határt, s eszébe sem jutott például, hogy annektálja akár Bombayt, akár Delhit, holott ezekhez a városokhoz éppen annyi joga lett volna, mint Goához. A portugál kormány azonban a béke érdekében szótlanul tűrt, s amikor az indiai agresszorok álnok módon tárgyalásra szólították fel, akkor is hallgatott. Az volt ugyanis az álláspontja, hogy tárgyalás nélkül is megtarthatja Goát.

Mindenki előtt ismeretes, hogy Goa ősi portugál terület, Lisszabon külvárosa. Kissé távoleső, nehezen megközelíthető külváros, mégis Nagy-Lisszabon szerves része. Lakosai barna bőrű keresztény és buddhista portugálok. India, ez a rendkívül harcias ország, amelynek hadseregét olyan kegyetlen tábornokok szervezték meg, mint például Gandhi, már régóta rossz szemmel nézte Goa békés fejlődését. (Maga Goa különben a Portugoa szóból származik.)

Amikor a hindu agresszorok látták, hogy Goa tovább menetel a portugál zászló alatt, levetették álarcukat, és hitszegő agresszióval gyarmatosították Goát. A goai portugál katonák percekig tartó heroikus harcban mutatták meg a világnak, hogy mi az igazi nemzeti érzés, majd önfeláldozóan, az utolsó szálig megadták magukat.

Kérjük az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy indítson szigorú vizsgálatot. Bélyegezze meg az emberbőrbe bújt hindu agresszorokat. Kötelezze őket, hogy vonják ki csapataikat erről az ősi portugál területről. Nehrut tiltsák ki az ENSZ palotájából. Kárpótlásul csatolják Goához Bengáliát. És még egy kérdés: nem kaphatnánk valami kis készpénzt is?

Feleki László

Az egyéves elnöki évfordulón

Toncz Tibor rajza

Kennedy: Gáspár, Menyhért, Boldizsár, ti mindig csak visztek, de sohasem hoztok!...

Ezt olvastuk

Haszontalan találmány

Vízhatlan rádiót készítettek Japánban, melyet a víz alatt is lehet hallgatni — olvastuk nem is egy lapban. Mivel a rádióhallgatók nagy többsége csak rövid ideig, s akkor is csak átmenetileg szokott víz alatt tartózkodni, az elmés rádió csakis rövidebb műsorok meghallgatására lesz célszerű.

Sportrejtvény?

A Hétfői Hírek közölte, hogy a Dunaújváros 12:8 arányban győzött az FTC ellen, s ezáltal komoly lehetősége nyílt arra, hogy felkerüljön az első osztályba. A hírből azonban nem derül ki, milyen sportágban szerepel biztatóan a dunaújvárosi csapat. Labdarúgás nem lehet, mert az FTC elsőosztályú csapat. Kosárlabda sem valószínű, mert ott nagyobb pontszámú eredmények vannak általában. Mi lehet még? Ökölvívás? Jégkorong? Kézilabda? Lepényevés?

Nehéz pálya

A Népszava színházi tudósításában olvastuk: „Kétszáz alkalommal gördült fel esténként a függöny itt a kecskeméti színházban...”

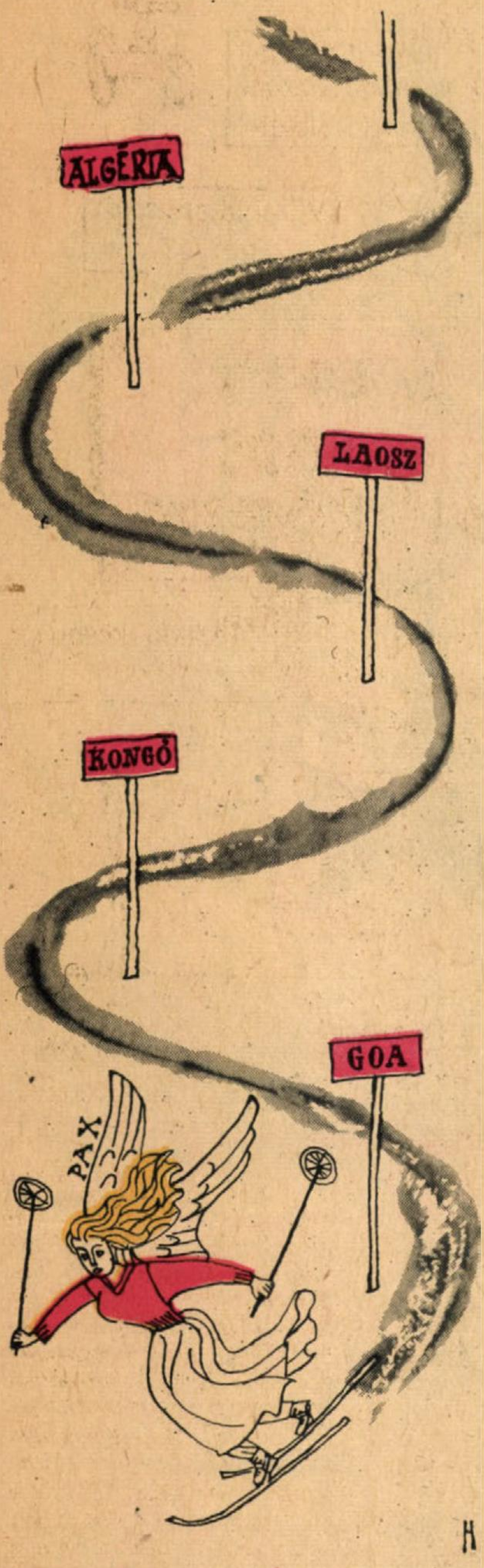
A drámairodalomban páratlan színművet mutathatott be a színház a kétszáz színváltozással. A legnehezebb szerep minden bizonnyal a függönyhúzónak jutott.

Nagy hal

A Magyar Nemzet szerint a balatoni nagyhalászatok során nem is egy 15—20 kilós fogast zsákmányoltak. A szerencsés halászok minden bizonnyal ősi települések előszobáiból származó ruhafogasokat halásztak ki a Balatonból. Halban ugyanis ilyen súlyú fogast nem ismer a zoológia.

Dr. Árgus

Műlesiklás

LEVÉL a játékszabályokról

Kedves Kalauz Kartárs!

Tudomásom szerint semmiféle rendelet sem szól arról, hogy ha én, a kedves utas, a villamoson vagy az autóbuszon jegyet váltok, és papírpénzzel fizetek, milyen címletű aprópénzt — hivatalos nyelven érmét — adjon ön vissza nekem. Mivel eddig ebben megegyezni nem tudtunk, s ezért egyre fokozódó, de egyelőre még elfojtott ellenséges viszony alakult ki közöttünk — szeretnék javaslatot tenni a kérdés békés megoldására.

Ha az utas eleget tenne annak a felhívásnak, amely szerint aprópénzzel a kezében szálljon fel a közlekedési járműre, akkor ön minden este cipelhetné a rengeteg váltópénzt — tíz filléres, húsz filléres, ötven filléres és egy forintos címletekben. De nemcsak cipelhetné a sok fémpénzt, hanem feirant után egyenként meg is kellene számolnia, majd rollnikba csomagolnia, aztán külön-külön minden burkolatra fel is kellene írnia, hogy hány darab és milyen érmét is rejt magába a rollni.

A dolgok azonban az ön szerencséjére, törvényszerűen úgy alakulnak, hogy nem fizethetek mindenkor aprópénzzel, ön ezt bizonyára rossz néven is venné, hiszen az előbb említett rengeteg esti tennivaló legalább napi egy órával meghosszabbítaná munkaidejét. Szemmel látható örömmel fogadja tehát, hogy olykor egy-egy tízforintossal, sőt nem egyszer ennél nagyobb papírpénzzel tisztelem meg önt, mire ön az eddigi praxisom és személyes tapasztalatom szerint a következőképp tisztel vissza engem:

Ha a villamoson vonaljegyet kérek öntől, és tízforintossal fizetek — visszaad ön nekem öt egy forintost, plusz tíz darab húsz fillérest és huszonöt darab tíz fillérest;

ha az autóbuszon kérek vonaljegyet öntől, és egy húsz forintost helyezek kalauzi asztalkájára — leszámol ön elém öt két forintost, továbbá öt egy forintos, tizenöt darab húsz filléres és tíz darab tíz filléres érmét;

ha ötvenessel vagy százassal fizetek — akár autóbuszon, akár villamoson —, az arány ugyanez marad azzal a különbséggel, hogy a visszajáró összeg kétharmadát papírpénzben teszi ön elém, egyharmadát pedig fémpénzben, lehetőleg minél apróbb címletekben.

Az évek folyamán már alaposan kitanulmányoztuk egymás szokásait. Amikor én nyájasan, de bensőmben mély felháborodással visszakérem öntől a papírpénzemet s ugyanakkor visszaadom az ön által nekem szánt váltópénzt, mert időközben összekotortam a jegyváltáshoz szükséges ap-

rót — ön ugyancsak nyájasan, de bensejében még nagyobb felháborodással vagy megjegyzést tesz, vagy nem tesz megjegyzést. Mindkét esetben nő a feszültség közöttünk, mert én tudom, hogy ha nem is tesz megjegyzést, legalább annyit kíván nekem, amennyinek én még a felét sem merem önnek kívánni. Még akkor sem, ha az említett mértéken túl akar ellátni engem váltópénzzel.

Ha jól meggondoljuk, mindig ön jár rosszabbul, mert az általam apróban fizetett érmékkel többet kell cipelnie és megszámolnia, s a nyakán marad az az apró is, amelytől megszabadulhatott volna, ha ismerné a játékszabályokat: ha tudná, hogy mennyi aprópénzt illik egy alkalommal, egy utasnak visszaadnia, ha papírpénzzel fizet.

Fogadja el, kedves Kalauz kartárs, azt az újévi javaslatomat, hogy béküljünk össze! Mert az isten mentse meg önt attól, hogy én, a kedves utas, egyszer elkezdjek csupa tíz filléresekkel fizetni...

Földes György

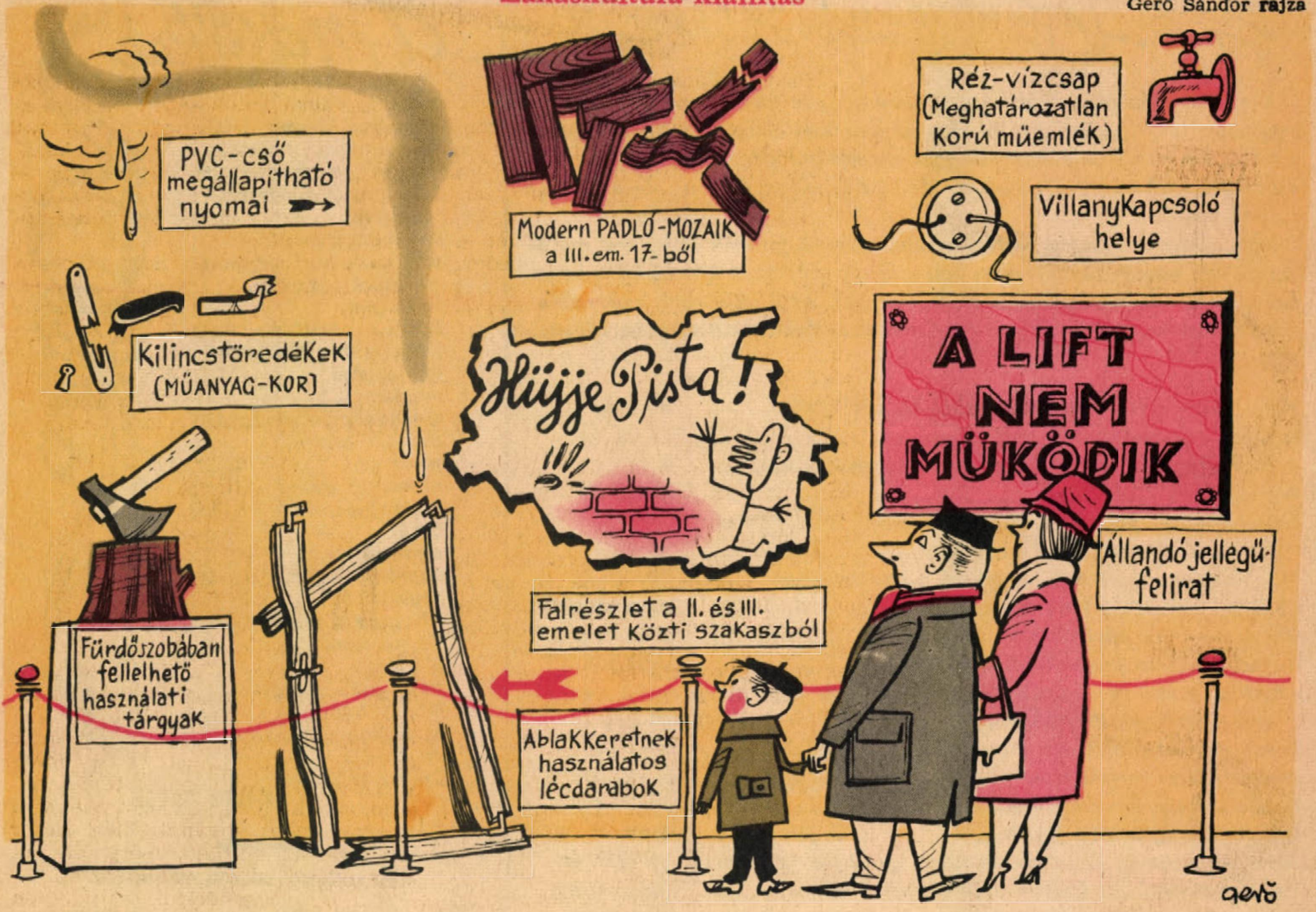
Pusztai Pál rajza

Jucika ünnepi utazása

Lakáskultúra-kiállítás

Gerő Sándor rajza

A Részletező Anatómia

Szép egyetemi hallgatónő görbed
egy eszpresszó eldugott asztalán.
Orvosnak készül. Igényli a csöndet:
kollokviumra biflázik talán?...
Egy nagy könyvbe mélyed be nózija.
Cím: „Részletező Anatómia".

Miközben jegyez, melléje telepszik
egy fiatal orvostanhallgató.
Tanulni jött a helyes ifjú szintén;
közös morgásuk messzi hallható.
Egy könyvből magol lány és dalia,
ó, Részletező Anatómia!

Sejtem, hogy lehet valamicske köztük.
kezük és térdük sűrűn összeér...
Fizetnek, mennek, — ki a Dunapartra
Sötét, hideg van: ámde fűt a vér.
És könyvük, mint felesleges darab:
az asztalon felejtve, ottmarad.

*

Úgy látszik, hogy túl elméleti tantárgy
a „Részletező Anatómia", —
az elméletet egy kis gyakorlatnak
kell itt-ott néha támogatnia.

Bedő István

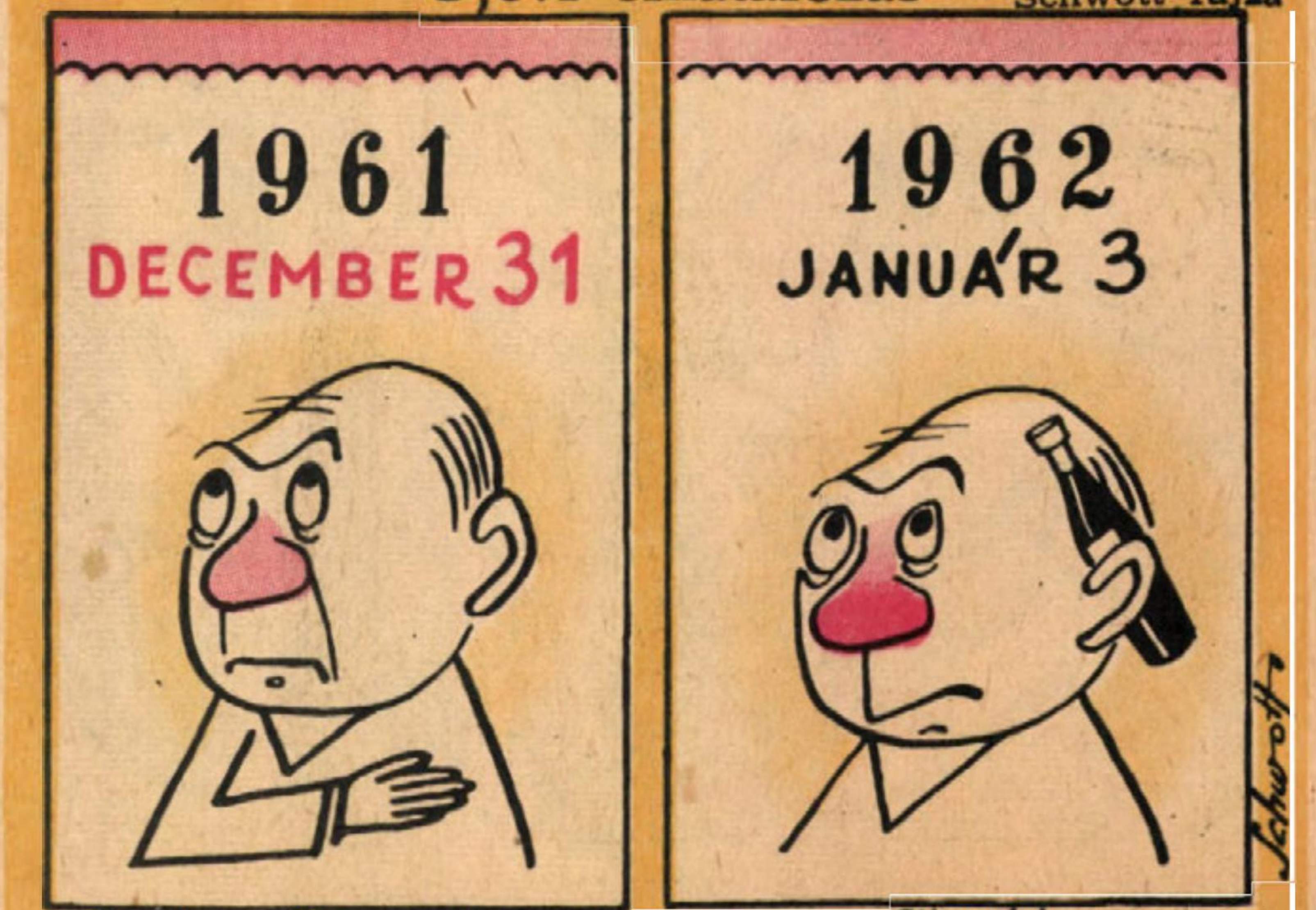
Álom

És mentem a kopár sziken keresztül. Körös-körül üres pusztaság. A kiszáradt föld döngött a lábam alatt. Az ínyem a torkomhoz tapadt egészen. A protézisem félelmetesen csörömpölt átforrósodott szájüregemben. Csak mentem, mentem. Tikkadt szöcskenyájak legelészés közben reménykedve pillantottak rám. Hiába. Nincs nálam semmi zöld. Egyetlen zöld sem. Csak tovább, tovább. Egyszercsak sárgára fakult bokrokhoz értem. A gyér lombok alatt, a földhöz lapulva rengeteg tök hevert. Kell is nekem. Csak tovább, tovább. A látóhatár szélén végre egy erdő körvonalai tűntek fel. Maradék erőmmel elvánszorogtam odáig, és a szélén összeestem. A tölgyek ágai között kövérre hízott makkok kínálgatták magukat. Kell is nekem. Nekem egy kis piros kellett, hogy bemondhassam a rebettlimet.

(gábriel)

Újévi elhatározás

Schwott rajza

– Január 1-től megváltozom! Sikerült!

ÉRZELMEK statisztikája

A minap alkalmam volt egy tudományos értekezést megismerni. A legjobban lenyűgözött az a biztonság, amellyel a nyilván sokat tapasztalt szerző bámulatos pontossággal megállapította, hogy a házastársak közötti szenvedélyes szerelem 3—5 évig tarthat.

Ezen egészen modern kutatási módszert magamévá téve, egy mérőónnal, egy naptárral, valamint egy világító számlapú órával én is azonnal lemerültem az emberi lélek legmélyére; ahol az alábbi, eddig szintén rendszertelenül burjánzó érzelmeket sikerült statisztikába rögzítenem:

Szenvedélyes szerelem, nem házastársak között	4—6 év
Hitvesi, csitultabb szerelem	5—∞ év
Hitvesi szeretet, rossz anyagi körülmények között	1—2 év
Féltékenység	1—25 év
Féltékenység, józanabb, magabiztosabb, intelligensebb emberek között	30 év
Megvetés-érzet feleség leánykori udvarlói iránt	30—40 év
Gyűlölet férj leánykori nőügyei iránt	ugyanannyi
Harag meny és anyós között	1—2 nap
Harag meny és anyós között, ok nélkül	ugyanannyi
Irigység, mert egy másik kartárs nagyobb negyedévi nyereségrészesedést kapott	90 nap
Bosszankodás humorista humortalan írása miatt	1—2 perc
Bosszankodás egyéb írók miatt	5—13 óra
Igaz barátság két férfi között	1—68 év
Igaz barátság két nő között	0 év
Színlelt barátság két egymás iránt közönyös nő között	80—120 év
Ha legszívesebben megfojtanák egymást	ugyanannyi
Lelkesedés hatalmas gól láttán	3—4 perc
Lelkesedés ugyanez miatt, hétfőn, munkahelyen megbeszélve	3—4 óra
Szánalom, ismeretlen járókelő síkos járdán való hasraesése láttán	0 mp.
Káröröm-érzet ugyanakkor	2—3 perc
Káröröm-érzet ismerős járókelő hasraesése láttán	20—30 perc
Hivatalbéli felettes hasraesése esetén	2—3 óra
Kalapja is elgurul	2—3 nap
Pocsolyába	2—3 hét

Dunai Ferenc

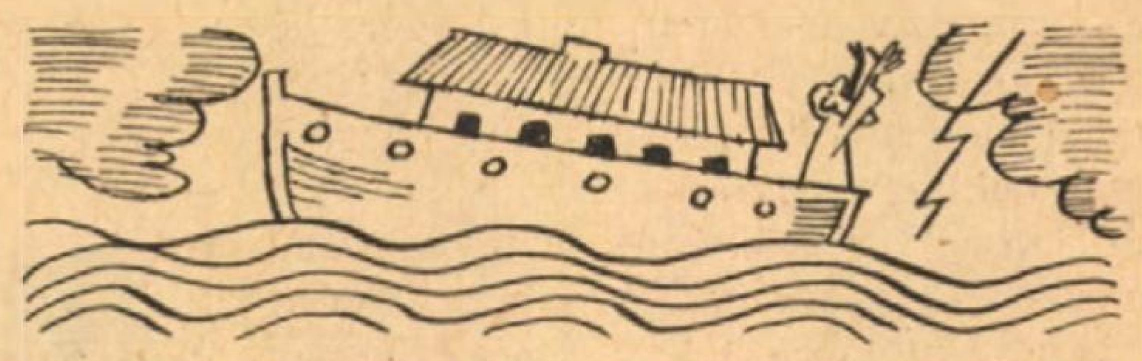
a macska

A tigris húga,
a párduc lánya,
az oroszlán
unokája vagyok —
s koszos kis egerek
fogásával
kell biztosítanom
a mindennapi kenyeret...
Ha szőrt borzolok,
sziszegek,
körmöt eresztek:
legfeljebb a szomszéd
kiskutyája
reszket...!
Uáááááááááááááááá!!!
Számat tátom,
mert ez
oroszláni dolog —
de, sajnos,
csak
nyávogok.
Tigris, párduc, oroszlán
atyafia...
Micsoda komédia!
De rajtam
a világ
nem soká mulat!
Nekidühödök
és Núbia párduca helyett
én szülök
gyáva nyulat!

Békés István

Hajótörés oka ismeretlen

Egy New York-i biztosító társaság kiállításon ismerteti a nagy hajótörések történetét, s köztük Nóé bárkájának históriáját. A bárka rajza alatt a következő szöveg olvasható: „Nóé bárkája. Épült i. e. 2248-ban. Anyaga: ismeretlen természetű fa. Hossza 300 láb, szélessége 50, magassága 20 láb. Rendeltetése: állatok szállítása. Tulajdonosok: Nóé és gyermekei. Utoljára az Ararát hegységen látták. A hajótörés oka ismeretlen."

Inkvizíció

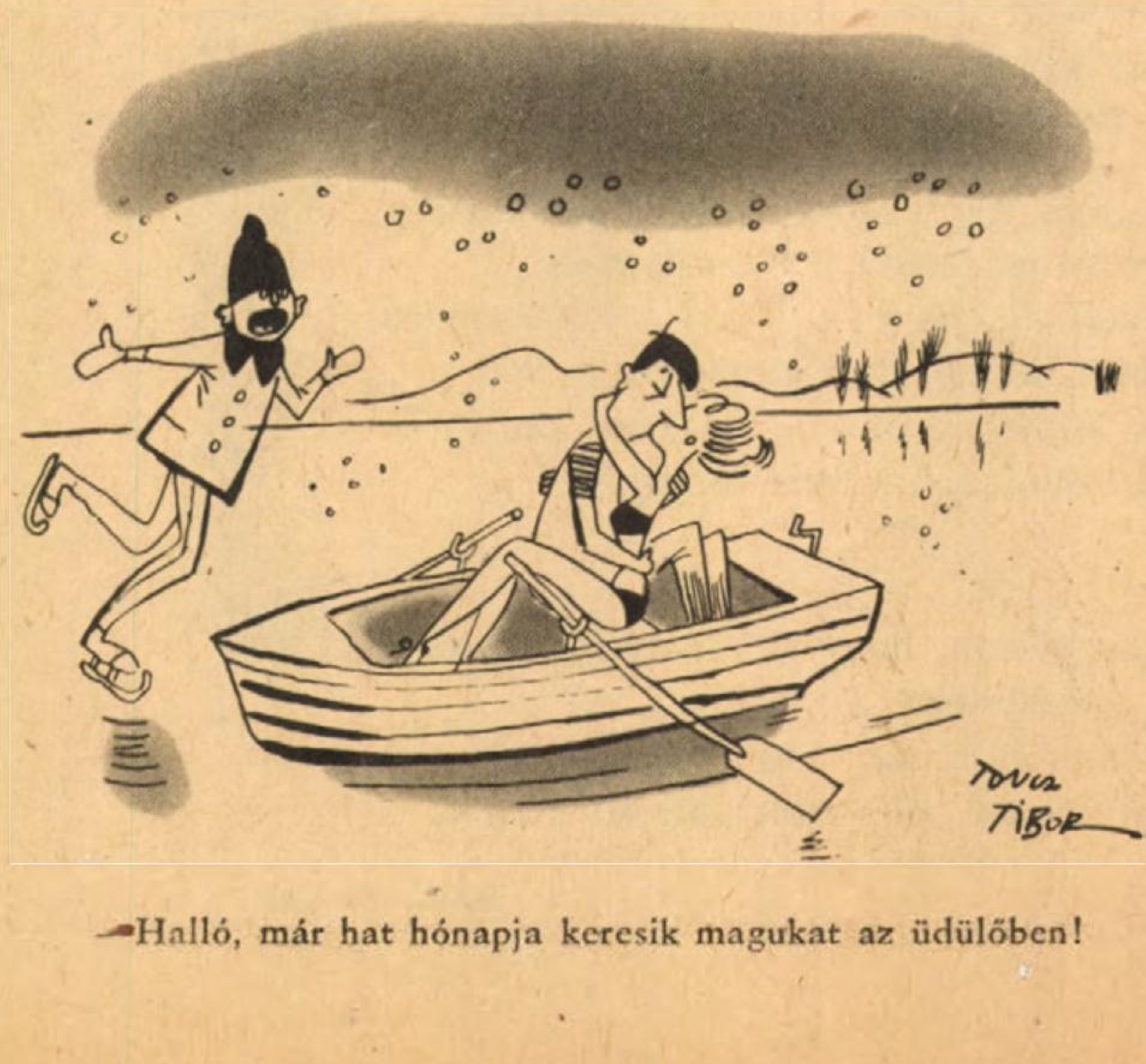
Szegő Gizi rajza

– Adjanak neki Túra-sajtot enni, attól majd vall az átkozott!

Hosszú csók

Toncz Tibor rajza

– Halló, már hat hónapja keresik magukat az üdülőben!

Egy kis késedelem

Feledékeny ember vagyok és ez az oka annak is, hogy már a harmadik felszólító levelet kapom a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtártól. A két hónappal ezelőtt elvitt könyvet kérik vissza.

Ma ismét elfelejtettem visszavinni, de amikor a könyvtár mellett vitt el az utam, mégis bementem és elnézést kértem a késedelemért.

— Biztosan én vagyok a leghanyagabb kölcsönző — szóltam, mert úgy éreztem, hogy ezzel az önkritikával tartozom a könyvtárnak és önmagamnak is. A könyvtári dolgozó megértően mosolygott és legyintett:

— Ne vegye annyira a szívére... Nem ön az egyedüli...

És felmutatott egy papírlapot: a könyvtár egyik régi felszólítólevelét. Maga Szabó Ervin írta alá, mégpedig ötvenhárom évvel ezelőtt, 1908-ban. A címzett az akkori idők egyik ismert baloldali politikusa volt.

— És visszahozta a könyvet? — kérdeztem.

— Nem. Az illető 1922-ben meghalt, és addig még sok felszólítólevelet kapott, de a könyv nem került vissza, hanem később a politikus testvéröccséhez jutott. Az örökös figyelmét azonban elkerülte, hogy a könyv a Szabó Ervin Könyvtáré. Csak nemrégiben, 1961 decemberében állapította meg véletlenül, hogy a könyv nem az övé, és nyomban behozta a könyvtárba, Szabó Ervin eredeti felszólítólevelével együtt.

— És a pénzbírság? — kérdeztem.

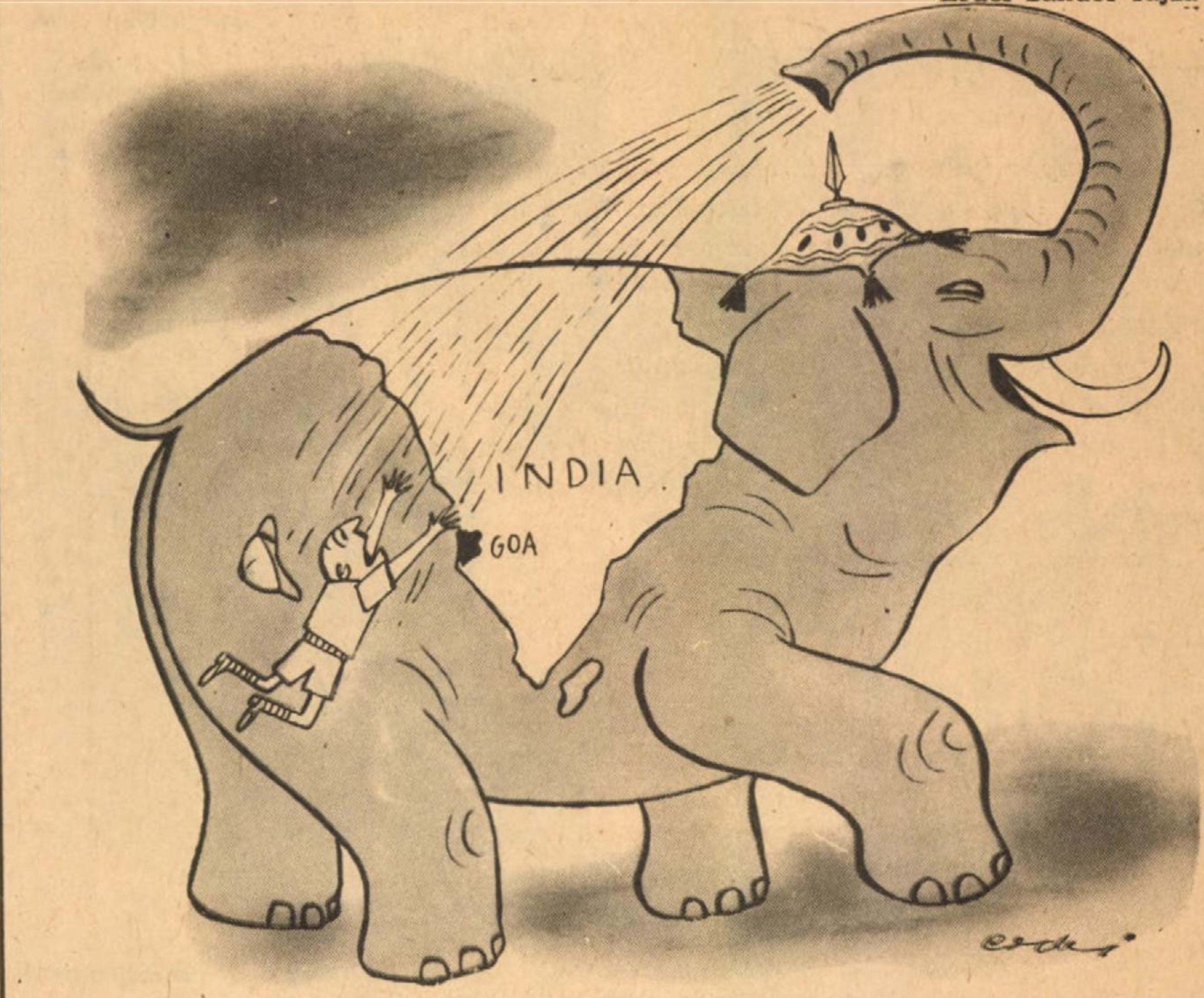
— Kiszámítottuk, hogy napi tíz fillérjével 1934 forint 50 fillér bírságot kellett volna az 1908-ban kölcsönkért könyvért fizetnie, de persze nem kértünk pénzt, sőt levélben köszöntük meg, hogy a figyelmes örökös — ha elkésve is — visszahozta a könyvet. A könyvtár természetesen leginkább a dokumentszámba menő eredeti felszólítólevélnek örült.

A közlés megnyugtatott. Hazaérve, a legutolsó felszólítólevelet gondosan betettem a könyvbe, mert arra gondoltam, hogy amennyiben feledékenységem idők folyamán nem csökken, örököseim egyike bizonyára jól fog járni. Ugyanis, ha ötvennégy év múlva, 2016-ban visszaviszi a Szabó Ervin Könyvtárba a könyvet, egy fillért sem kell fizetnie, sőt még szép köszönőlevelet is fog kapni.

(p. l.)

Korszerű ügyintézés

Erdei Sándor rajza

Lejárt a tartózkodási engedélye!

Apró dolgok

Gyakran olvasom a lapokban, hogy „ref. férfi megnősülne", vagy „harminc éves kath. hajadon megértő férjet keres".

Most már csak ez hiányzik:

„Negyven éves ateista férfi keresi hozzá illő ateista nő ismeretségét. Egyházi esküvő lehetséges."

*

Fél ötkor vagy ötkor, midőn vége a munkaidőnek, a tisztviselő gyerekek úgy rohannak le a lépcsőn, ki a kapun, a szabadba, mint a Tisza, amikor lejárt a munkaideje. Nem néznek se balra, se jobbra, csak el, minél gyorsabban el a hivataltól.

Miért nem tesznek védőkorlátokat a nagyobb hivatalok bejárata elé?

*

Amikor először akartam írni arról a bizonyos dologról, lebeszéltek:

— Várj! Még nem lehet tudni, mi lesz belőle!

Fél évvel később:

— Kezdeti nehézségek...

Ismét eltelt egy fél év:

— Lehet, hogy csak átmenetileg van így...

Fél év múlva:

— Ne bántsd! Úgyis mindenki bántja!...

Újabb hat hónap múlva:

— Most már minek? Ne rúgj bele a döglött oroszlánba...

Fél évvel később:

— Miért nem írtad meg akkor?!

(M. Gy.)

Nehéz kérdés

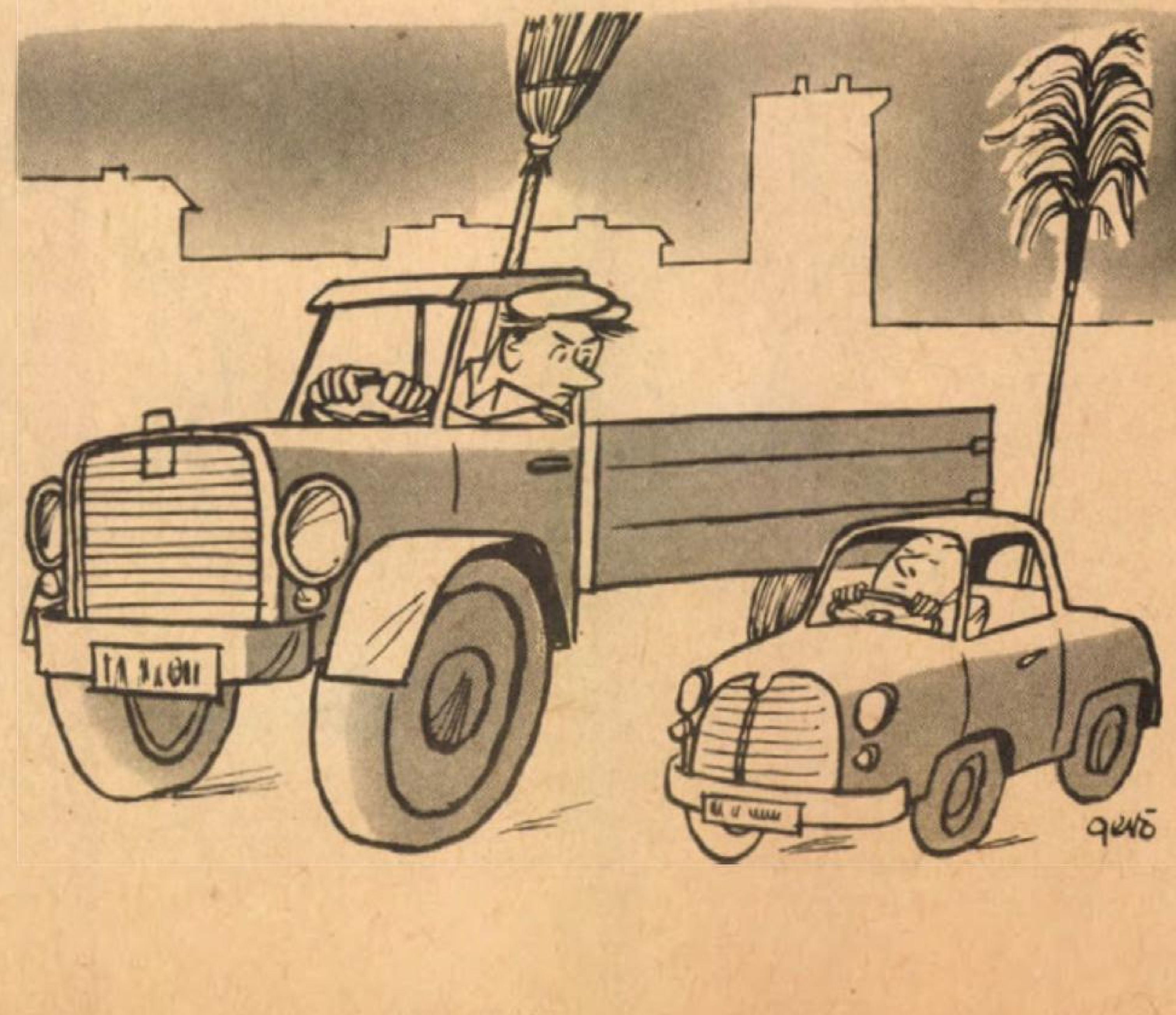
Vasvári Anna rajza

– Csak tudnám, honnan örökölte ez a kölyök az erőszakosságot!

Ragadós példa

Gerő Sándor rajza

Szófukar tsz-elnök

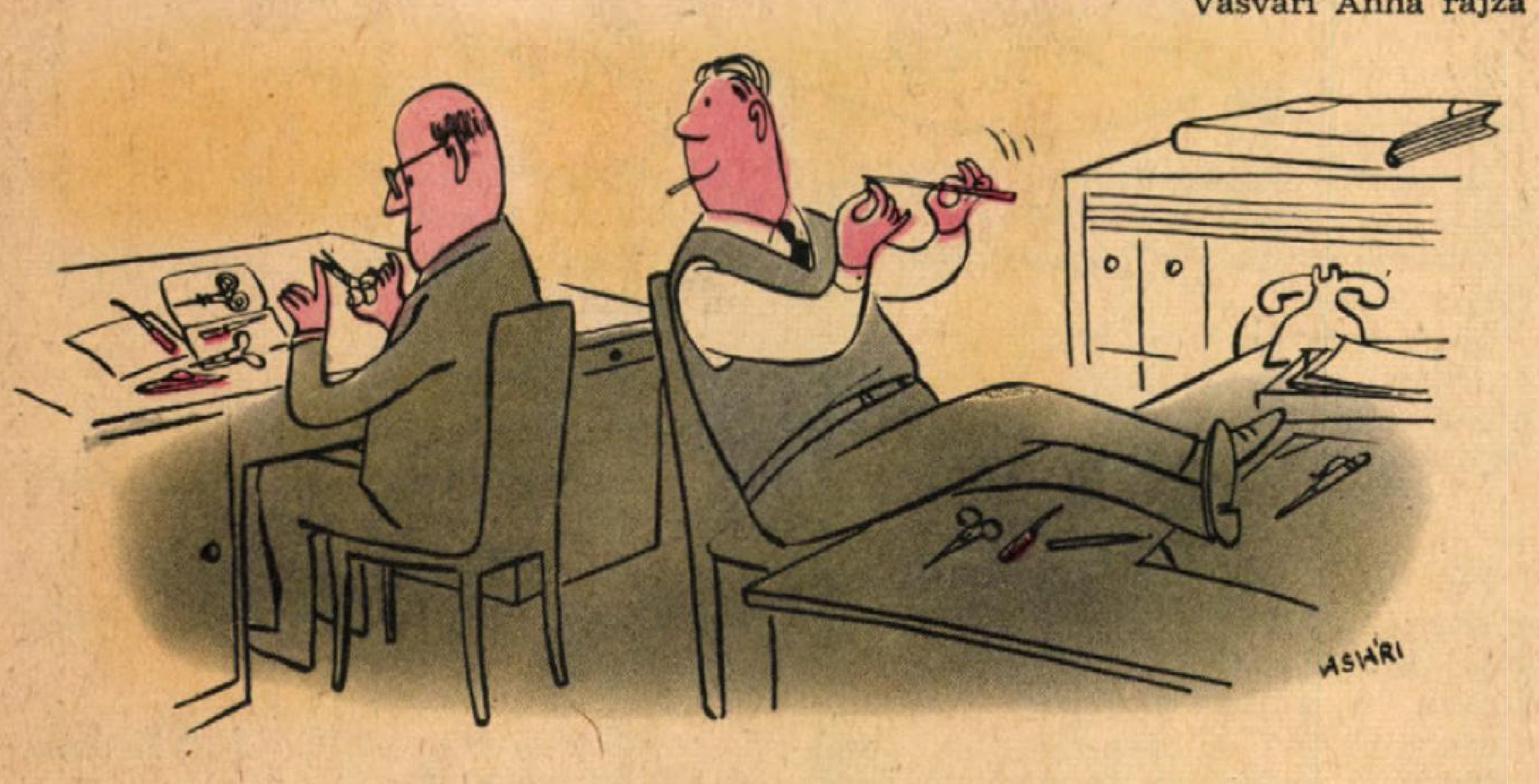
Szegő Gizi rajza

– Tagtársak! Amit én elmondanék, azt már mind hallottuk a parlamentben! Csak ennyit akartam mondani!

Munkaidő

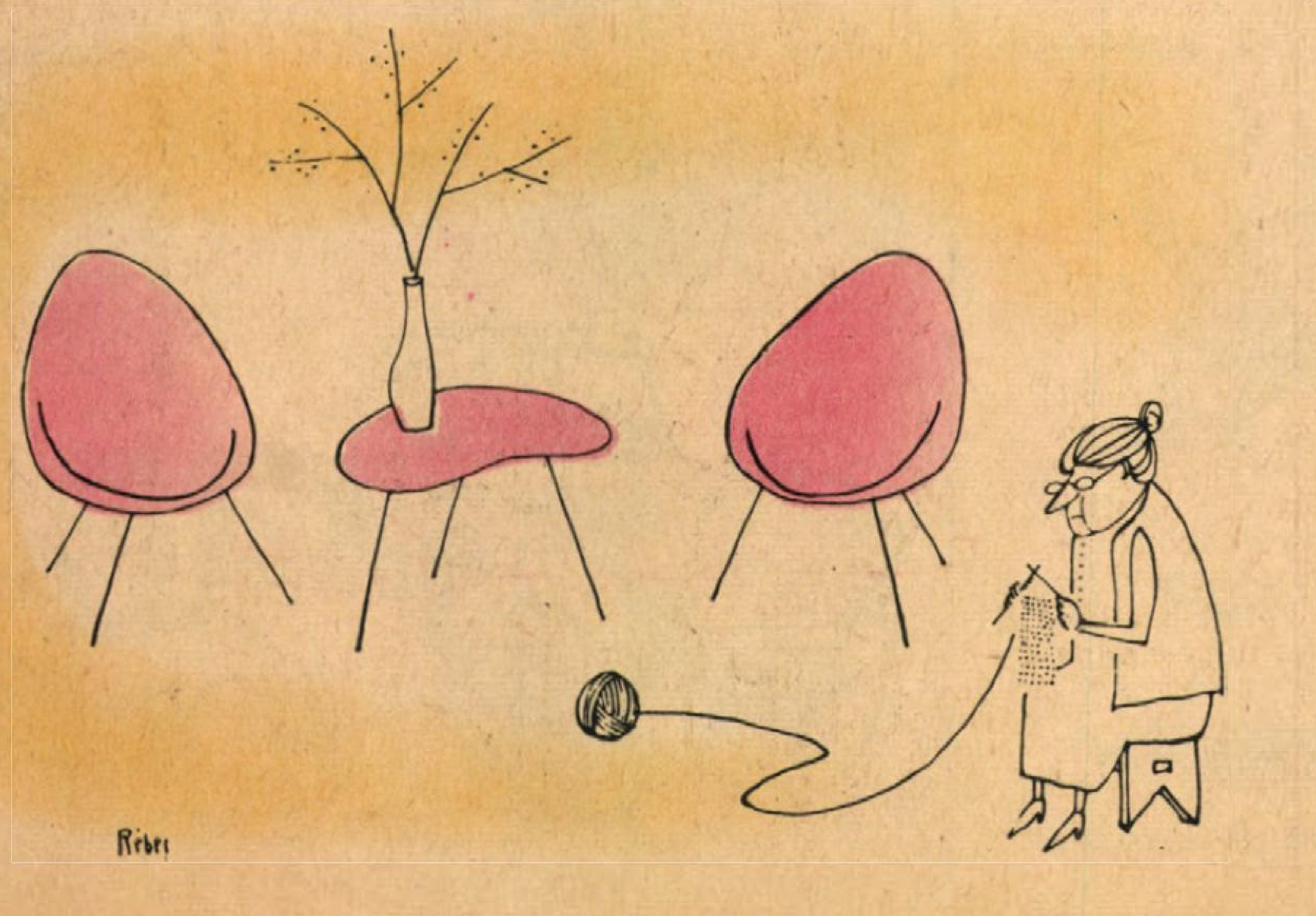
Vasvári Anna rajza

– Ma is ötig hajtunk?

Nagymama

Réber László rajza

a SPORTEMBER

Exkluzív körökben többször hallottam emlegetni, hogy a kora reggeli úszás hasznos, egészséges, átformálja a testet, felüdíti a lelket, kitágítja a pórusokat és pótolja a mosdást.

Egy szép napon feltűnés nélkül kiosontam a Sportuszodába, hogy szerencsét próbáljak. A kétméteres, csupaizom kabinostól félszegen kértem egy sapkát, egy fapapucsot és egy fürdőnadrágot, ha lehet. A sapka úgy állt rajtam, mintha a fejemre öntötték volna, a fapapucson úgy álltam, mintha híres úszócsaládból származnék, de a fürdőnadrág csak úgy állt rajtam, ha fogtam.

Kicsoszogtam a medencéhez, belevetettem magam a vízbe és lestem a hatást. Különösen az érdekelt, hogy hogyan tágulnak a pórusaim és mikor áll ki a görcs a ballábamból.

Ahogy ott áztatom magam, egyszerre leírhatatlanul jóleső, nagy életérzés fogott el. Kéjesen szívtam be a levegőt és csiklandós, igazi vízitüsszentést produkáltam. Közvetlenül ezután prózaibb érzés kerített hatalmába. Hogy nincs rajtam fürdőnadrág. Reflexszerűen a fejemhez kaptam. A sapka megvolt. Nadrágom után lebuktam a vízbe, majd úszni kezdtem. Száz méter után, legnagyobb csodálkozásomra mellkasom, vállam, karom kifejezetten szélesedni, erősödni kezdett.

— Hinnye, az apja mindenit — mondtam önkéntelenül, és ebből megállapíthattam, hogy a hangom is férfiasabb lett.

A jelenséget megokolni persze nem tudtam, de új erőt adott és egyik száz métert a másik után tettem meg, mindig könnyebben, mert abnormális módon fejlődő izmaim egyre gyorsuló motorként vittek előre. Boldogságom nem ismert határt, a mennyekben járva jöttem ki a vízből.

Eszembe ötlött ugyan, hogy ez a fantasztikus változás talán csak képzeletem szüleménye és nem is látszik testemen. De elég volt egy pillantást vetni a szájtáti, idősb és fiatalabb emberekre, — akik úgy bámultak, mint egy modern Tarzant — hogy megnyugodjak. Igen! Az úszás erősít, és engem nem neveznek nyiszlett pacáknak többé.

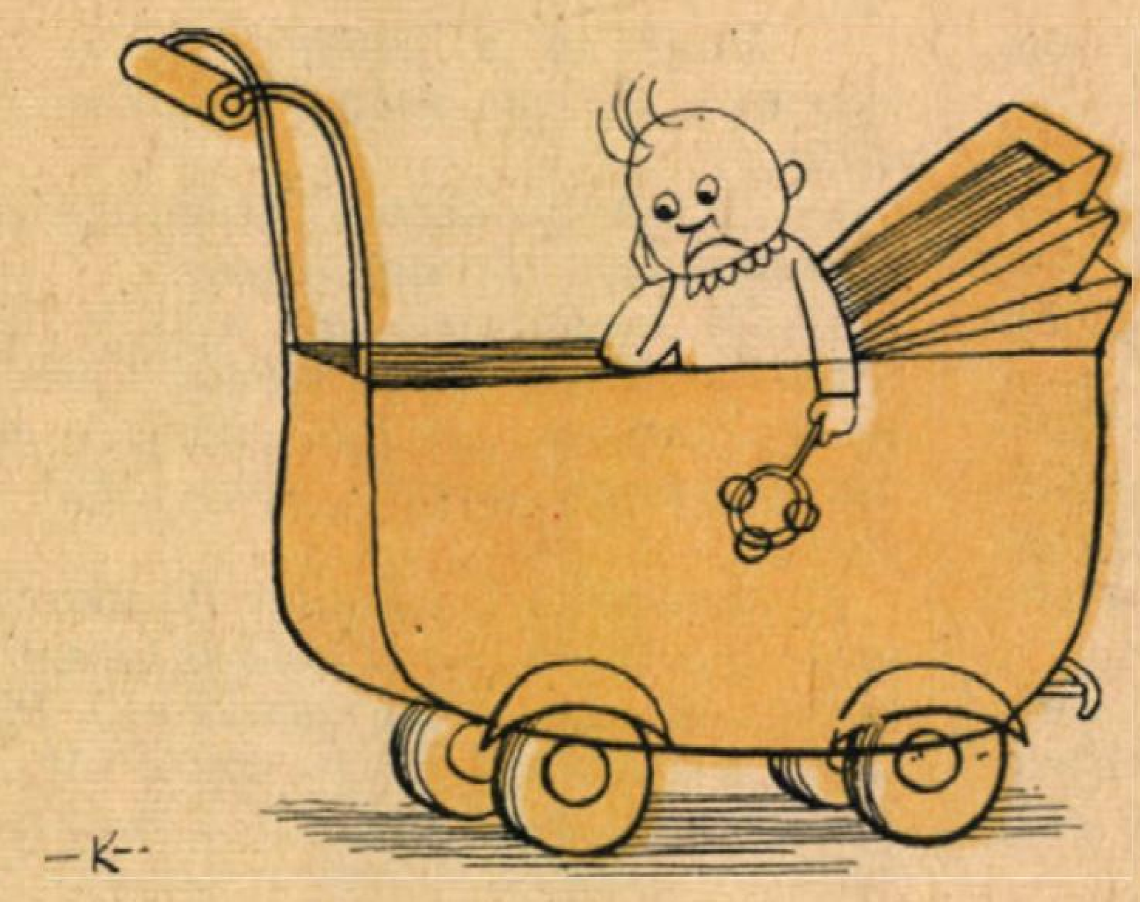
A hölgyek szemérmes csodálatától kísérve szerényen mentem az öltözőbe, barátságosan elbeszélgettem mindenkivel, mellbe bokszoltam a kabinost.

Holnap jelentkezem űrhajósnak.

Kéri Tamás

Újév

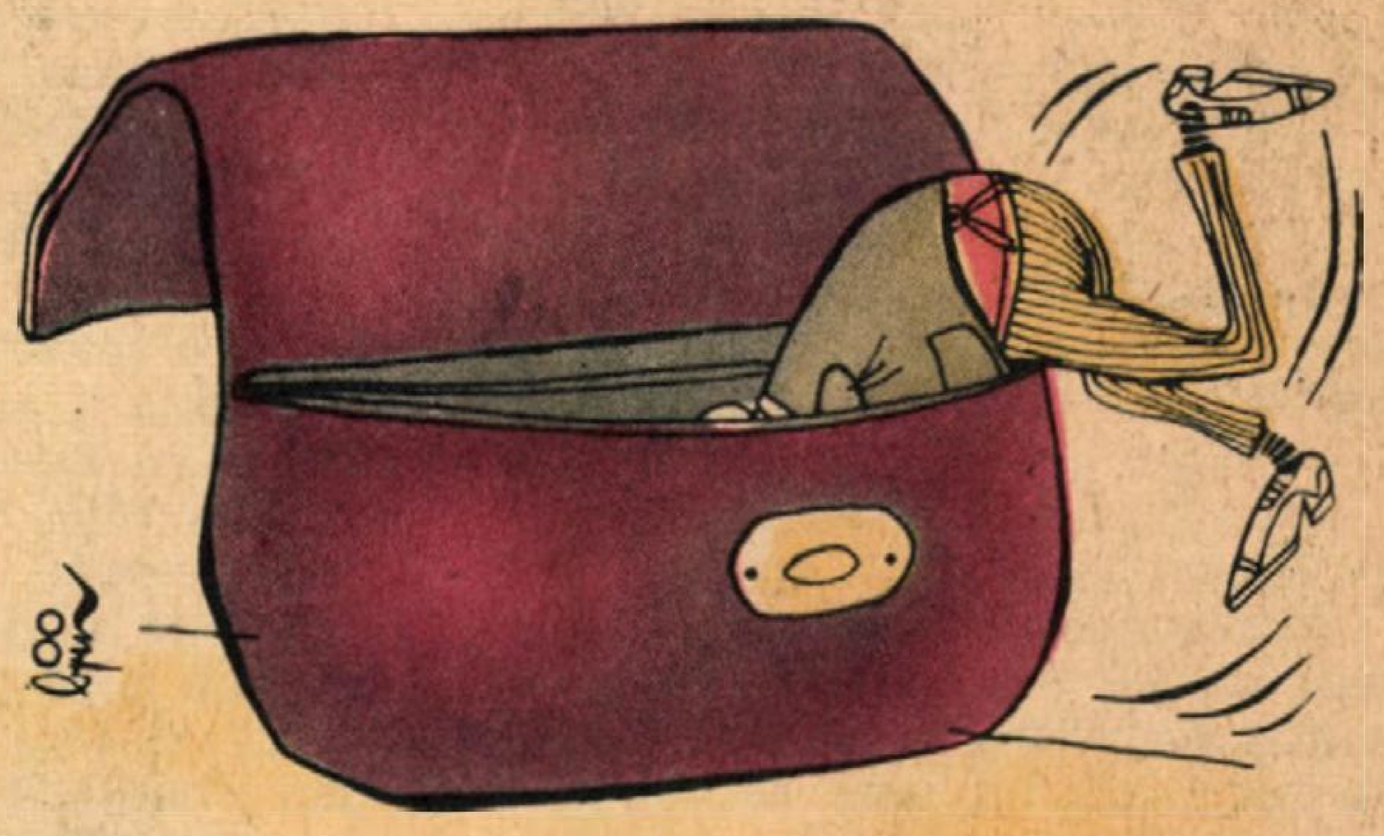
Kaján Tibor rajza

– Holnaptól kezdve új életet kezdek!

Pénztárca, ünnep után

Balázs-Piri Balázs rajza

Áramszünet

Hegedűs István rajza

Angyali asszonyka

Toncz Tibor rajza

– Átcseréltem a nyakkendőidet!

Pesti tudósítónktól

A tudomány mindig felfedez valami érdekeset. Atomórákkal pontosan kimutatták, hogy a Föld keringési ideje naponta két ezredmásodperccel csökken. Ami azt jelenti, hogy a Föld, hacsak jobb belátásra nem tér, előbb-utóbb megáll, megelégszik a Nap körüli forgással, a saját tengelye körül pedig pihen. Ahogy éppen kijön a lépés, a Föld egyik felén örök nap, a másikon örök éjszaka lesz. És vajon mi lesz majd a sorsa annak a tudósnak, aki dacosan kiáltja oda a hatalmasoknak: „És mégsem mozog a Föld!"

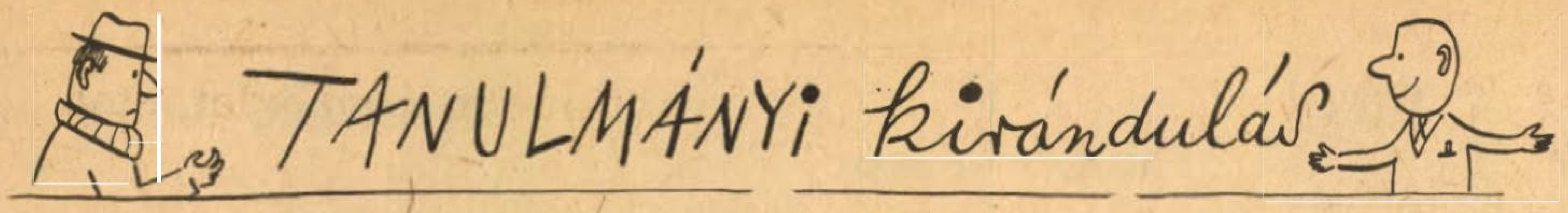
A magyar nyelv olyan mértékben gazdagodik manapság, hogy arrul kódul. Nem tudom, megfigyelték-e az „üzemel" szó meredek ívű pályafutását. A kávéház, a vendéglő, a gyár nem működik, hanem üzemel. A Budapesti Hangversenyzenekar is üzemel, amikor Beethoven valamelyik szimfóniáját játssza, a parlament is üzemel, amikor ülést tart, az ENSZ is üzemel, amikor elkövetkezik a közgyűlés ideje. Amikor különben ezeket a sorokat írom, én is üzemelek. Én felkérem a nyelvészeket, hogy ne szemléljék tétlenül az ilyen nyelvellenes merényleteket, tegyenek valamit, dolgozzanak, tevékenykedjenek, üzemeljenek!

f. l.

Árleszállítás

Szegő Gizi rajza

Egy szelepet akartam venni, cé hatosat, de nem volt, csak cé ötös és cé ezerharmincegyes.

— Hogy az a jóságos!... — mondtam ingerülten.

— Ne tessék mérgelődni — szakította a félbe az eladó. — Inkább tessék sietni... Mindjárt indul az autóbusz...

— Milyen autóbusz és hova megy? — csodálkoztam. — Nekem szelep kell és nem autóbusz!

— Tanulmányi kirándulás. Az üzem, amely a szelepek gyártásával foglalkozik, kiviteti azokat a kedves vevőket a gyárba, akik cé hatos szelepet akartak venni...

— Minek?

— Megmagyarázzák, hogy miért nincs.

— Engem nem érdekel! — kiáltottam dühösen. — Engem az érdekel: van, vagy nincs?!

Mielőtt észbekaptam volna, kituszkoltak az üzletből és fellöktek az autóbuszra.

— Én nem megyek sehová! — ordítottam. — Le akarok szállni! Hogy az a jóságos!...

Késő! Az autóbusz már elindult. Vezetőnőnk, egy csinos, szőke asszonyka, mikrofonnal a kezében, magyarázni kezdett:

— Kedves vevők! Bizonyára sokat bosszankodtak azon, hogy nincs cé hatos szelep... Önök azonban nem is sejtik, hogy ilyen kis vacak előállítása...

Körülnéztem az autóbuszban. Dühös, fásult, apatikus arcokat láttam. Volt, aki kiskabátban ült közöttünk: valószínűleg csak leszaladt a boltba egy szelepért.

— Az a gyár, amely most nem gyártja a cé hatos szelepet, 1899-ben épült. A régi műhelyt a század elején lebontották...

— Könyörgök — siránkoztam —, én le akarok szállni! Engem várnak otthon. Vár a feleségem és hét apró gyermekem...

— Hogyan? — húzta fel szemöldökét a szép vezetőnő —, ön nem akar részt venni a tanulmányi kirándulásunkon? Ön nem akarja tudni, hogy miért nincs cé hatos szelep?

— Nem — feleltem dacosan. — Én nem akarom tudni.

Megvető, sajnálkozó pillantás volt a válasz.

Közben, hogy az a jóságos!... megérkeztünk a gyárba. Kedvetlenül kászálódtunk le a kocsiról. Utánunk még vagy tíz teli tanulmányi autóbusz érkezett. Amikor lehettünk már vagy háromszázan, megjelent a vállalat egyik vezető tisztviselője és fennhangon így szólt:

— Drága vevőink! Valószínűleg önök is észrevették, hogy a cé hatos szelep nem kapható...

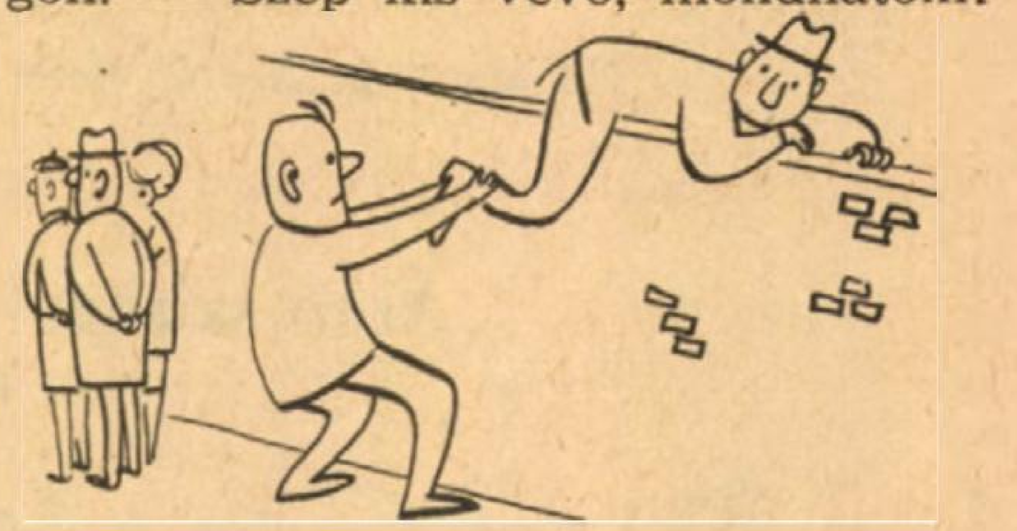
— Hogy az a jóságos!... — morogtam, de a szép vezetőnő rám szólt:

— Figyeljen, kérem! Magának nem fogjuk külön elmagyarázni!

— De önök csak azt tudják, hogy nincs! — folytatta az előadó harsány, lelkes hangon. — Azt azonban nem tudják, hogy miért nincs. Azt mi tudjuk!

Megpróbáltam ellógni: át akartam mászni a falon. Az utolsó pillanatban kapott el egy gyári tisztviselő. Megfogta a lábamat és visszahúzott.

— Magát nem érdekli a magyarázat? — kérdezte szemrehányó hangon. — Szép kis vevő, mondhatom!

Szelepet, azt igen, de magyarázatot, azt nem! Tessék azonnal visszamenni!

Nem tehettem mást... Visszamentem, hogy az a jóságos!... Mire viszszatértem, véget ért a magyarázat. Megnyugodva hazamehettünk. De gyalog! Visszafelé már nem vittek minket autóbuszon. Miért is vittek volna? Akkor már tudtuk, hogy mért nincs cé hatos szelep.

Mikes György

Mit? Hogy mit mondanak, drága szüleim? Hogy én egy fillért sem adok haza a keresetemből? Hát ez... Hát ez... Ne haragudjanak, de nem találok szavakat. Mintha én nem tudnám, mivel tartozom az én drága szüleimnek, akik keserves munkával felneveltek engem és utamra bocsátottak. Igen, ezernégy, ennyit kerestem, rá volt írva a borítékra és én fillérig hazahoztam és odatettem a konyhaszekrényre. Így volt? Na, én nem adom haza a pénzt!? Hogy rövid ideig maradt a szekrényen? Hát az igaz, ezen nincs mit tagadni, nem melegedett ott sokáig, de hát mi tart hosszú ideig? Maga az élet is rövidke. Anyunak is vannak kiadásai, apunak is. Nekem is vannak. Nem tudom például, hogy anyu mit csinálna, ha rúzst használna, mégpedig nem akármilyen rúzst, hanem lehetőleg franciát, amivel tele vannak illatszerboltjaink, hála kormányunk gondoskodásának. Nem, nem beszélek félre, a magamkorabeli lánynak nagyonis adnia kell magára. Konkurrencia van köztünk, nem úgy, mint anyu korában, amikor ismeretlen fogalom volt az ilyesmi. Milyen nyugodt, biztonságos élet lehetett abban az időben, amikor anyu Kispesten font és egy alsószoknyával férjhez tudott menni apuhoz, ahogy tetszettek mesélni, én nem vonom kétségbe, úgy volt, de próbáljak meg én, hajjaj! Csak tetszenének látni a lányokat az üzemben. Bejönnek olyan ruhákban, hogy a magamfajtának csak kicsordulna a szíve, ha ő nem szerezne egy hasonlót. Bizony, ez a kis háromnegyedes kosztümke itt rajtam, szép, ugye, ezt nem adták ingyen. Nem, nem került sokba, olcsón varrták, csak hát meg kellett adnom a varrónőnek a pénzt, ki kellett vennem hát a borítékból.

— És ez a kalap? Jé, még tetszettek látni rajtam? Hát bizony, mainapság már viselik az ilyet a nők. Más, kevésbé lelkiismeretes lány most szülei szeme elől elkapná a tekintetét, nagyot hazudna, azt mondaná, „a Mari barátnőmtől kaptam kölcsön egy estére", és hasonló lelkiismeretlen bárgyúságokat fecsegne, hogy elterelje jó és dolgos szülei figyelmét. Én azonban drága szüleim szemébe nézek, akik megpróbáltatások közepette felneveltek engem és azt mondom, igen, a kalapot én a becsületes keresetemből vásároltam tegnap délután a Kígyó utca sarkán. Egy olyan üzletben, amelyre büszkék lehetnek az én drága szüleim, hogy kislányuk most már nem a nyomor gyermeke, mint ahogyan nagy proletárköltőnk, József Attila, hanem igenis, a legjobb helyekre eljáró, a legjobb társaságokba és üzletekbe is bejutó, önálló és megbecsült dolgozó, akit sehonnan sem nézhetnek ki, nem bizony, ha megfizeti azt a kalapot!

— Hogy édesanyám is szeretne egy kicsit kényelmesebben... igen és jól tudom, hogy apu milyen régen feni a fogát egy olajkályhára és egy szárítógép is elkelne. Tudom, és most ünnepélyesen kijelentem, nekem már nyárig tulajdonképpen semmi különös kiadásom nem lesz, büszkék lehetnek a lányukra, én az egész fizetésemet érintetlenül hazaadom, mert tudom, mivel tartozom az én drága szüleimnek, akik keserves...

— Ja igaz. Csak még egyszer segítsetek rajtam. Valami alkalmi varrás nélküli harisnyát árulnak az üzemben, csomagban jött, azt nem hagyom elkaparintani az orrom elől. A mamának úgysem kellene, a mama kreppet hord, azt mindig kapni, a papa meg hogy festene a nylonban, hihi, bocsánat, de ez, ez külföldi. Kettőszáz, anyuka drága, kérlek, hagyjátok ott reggel, nekem. Kétszáz. A szokott helyre tegyétek. A konyhaszekrényre...

Tardos Péter

Tegeződő jóbarátom

Csökmői annak idején mellettem ült az iskolapadban. Minap találkoztunk az önkiszolgálóban. Lépegető ekszkavátort játszott. Minden lépésnél markolt egyet: kenyeret, mustárt, előrecsomagolt szalámit.

— Szervusz — virított az arca, hogy meglátott. — Viszek haza egy kis abrakot. Egyébként most a Derűs vendéglőben vagyok pincér. Legyen szerencsém.

Másnap arra jártam, befordultam hozzá. Boldogan söpörgette ölembe az asztalterítő összes morzsáit, míg átfutottam az étlapot.

— Hát drága öregem, kérek egy bablevest, utána pedig túróscsuszát.

— Nagyszerű! — lelkendezett és már inalt is, alig tudtam elkapni ka-

bátjaujját. — Ne rohanj, Zsigám... — folytattam —, a túróscsuszát töpörtyűvel szeretem, érted?

Könnyedén elpirult s ugyanakkor olyan szertartásosan hajolt meg, mint egy osztályonfelüli kérdőjel.

— Ahogy a kedves vendég parancsolja! — susogta és eltűnt. Egy pillanat múlva feltűnt, hozta a kosztot, szervírozott, buzgólkodott.

— Isteni ez a bableves... — áradoztam.

— Boldog vagyok, hogy a kedves vendégnek ízlik — hajlongott és újból kecsesen elpirult.

— Hogy kinek ízlik? — bámészkodtam rá.

Fejével felém bökött:

— A kedves vendégnek.

Agyamba akkora világosság durrant, mint a vakulámpáé: ez az ember szolgálatban nem mer visszategezni! Megebédeltem, fizettem, elindultam. Barátom kikísért. Ahogy a küszöbön túl voltam, megszólalt:

— Szervusz, kérlek szeretettel, nagyon örvendtem, legyen szerencsém máskor is és ugyebár azért az utcán tovább is tegeződünk.

Ma délelőtt ülök az íróasztalomnál, kipipálom a lejárt határidős tételeket. Előttem megáll valaki és rákezdi:

— Ez a reklamációs osztály? No kérem, szép kis áruház ez a maguké! Eladnak nekem egy kávéfőzőt és most, hogy tömítőgumit kérek hozzá azt mondják nincs! Panaszt teszek, vegyék tudomásul, hogy igenis panaszt teszek! Nézzen már rám az istenfáját, ha önhöz beszélek...

Felnéztem. Bíborvörös dühében nem ismerhetett meg, mert toporzékolva ismételte:

— Panaszt teszek... panaszt teszek...

Nagyon szelíden kérdeztem:

— Pertuban, vagy magázódva?

Bondy Endre

A bermudai értekezlet után

– A Fehér Ház szóvivője: Bejelenthetem uraim, hogy Kennedy és Macmillan megbeszélése teljes egyetértésre vezetett. Hogy miről tanácskoztak, azt majd elmondja Adenauer.

Kalap-osztály

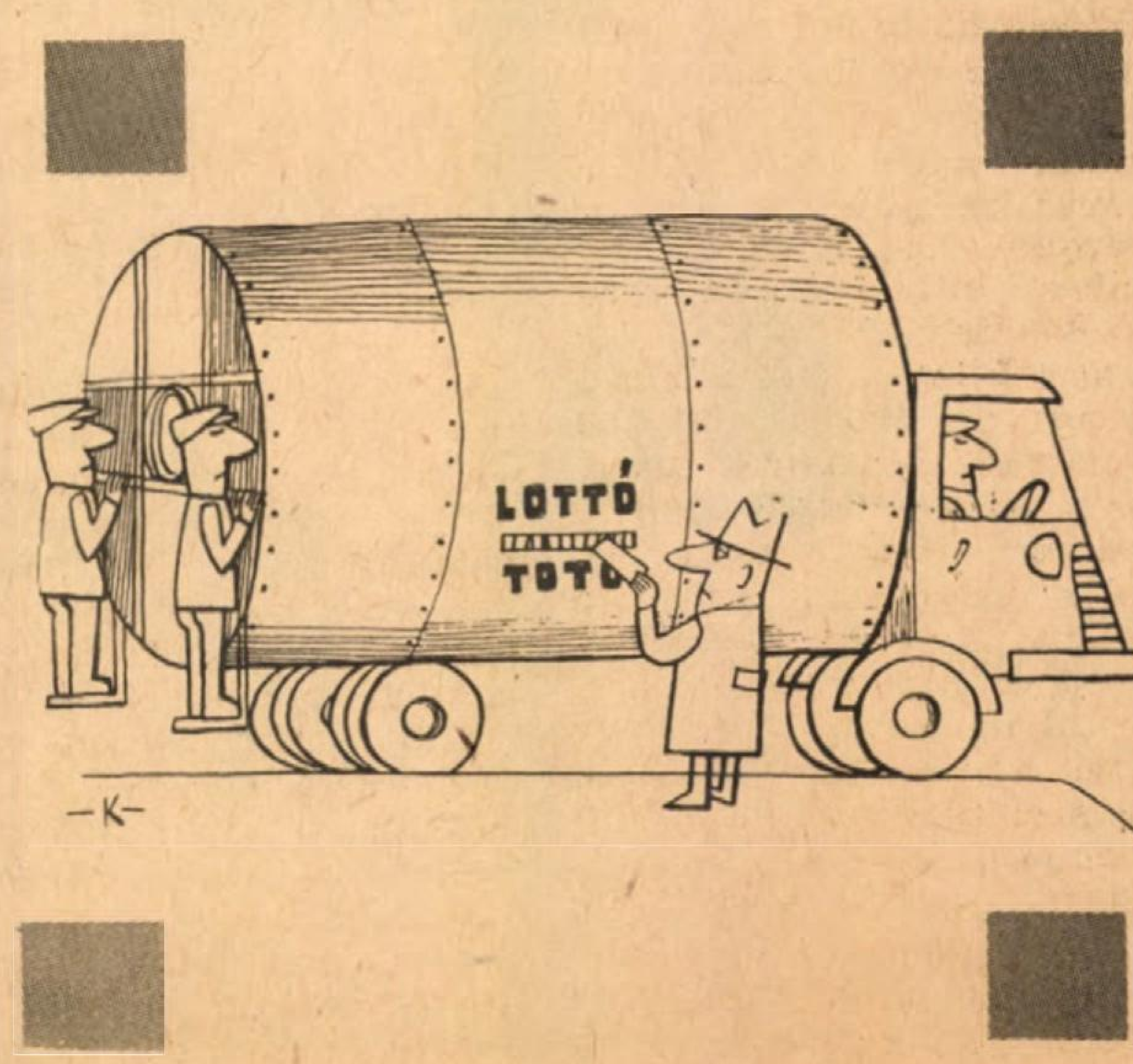
Szegő Gizi rajza

– Nálunk olyan nagy a forgalom, hogy csak így tudjuk a hölgyekre a kalapokat felpróbálni!

A pesszimizmus teteje

Kaján Tibor rajza

Dolgozik a bizottság

Toncz Tibor rajza

– Mit ácsorognak itt, jóemberek? Ezt a megállót, mint fölöslegest, megszüntettük!...

Ha ez így megy tovább!...

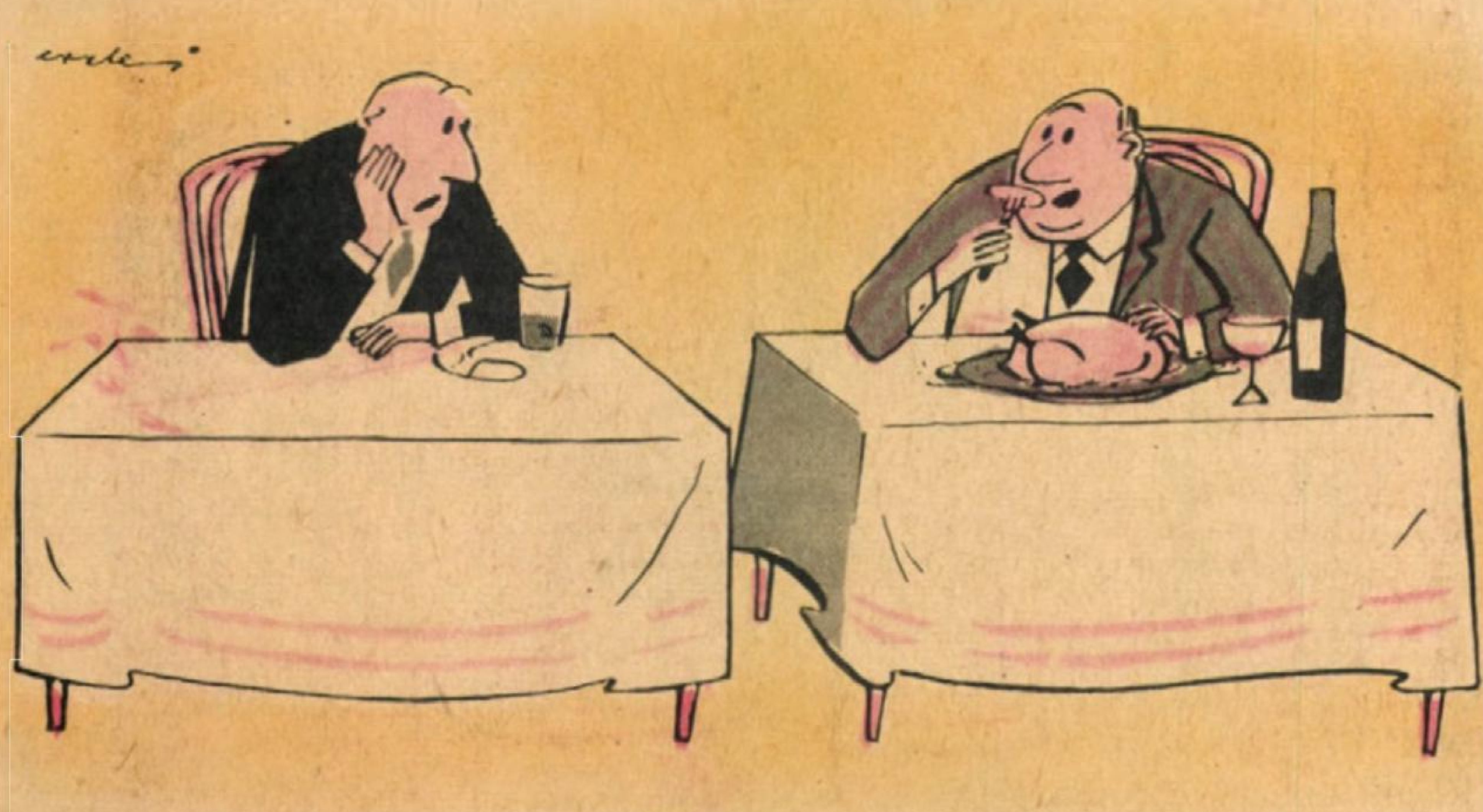
Várnai György rajza

Utazóközönség az autóbuszért!

Duhaj szilveszter után

Erdei Sándor rajza

– Magának jó! Másodikán kapott fizetést!

Akiknek szívesen tapsolunk

Psota Irén

Futóverseny bikaviadalok között

Gordon Pirie, az angolok kiváló hosszútávfutója profinak csapott fel, s egy madridi bikaviadalon mutatkozott be. 10.000 métert futott az arénában egy kéttagú spanyol váltó ellen a szünetben, s ezért a félóráért ezer fontot kapott, ami elég tisztességes órabérnek felel meg. Pirie nem sokáig fut egyedül, rövidesen egy másik angol sztár, Ken Wood is csatlakozik hozzá. Amikor különben Woodtól megkérdezték, hogy miért hagyta cserben a brit atlétikát, miért lett profi, Wood így felelt:

— Hosszú évek alatt rengeteg serleget nyertem, de nem tudok mit tölteni beléjük.

Wood is megkóstolja a bikaviadalok arénáját, sőt állítólag arról is szó van, hogy a bajnokfutók bikák ellen futnak, piros nadrágban.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy peres ügyből kifolyólag a bíróság a perköltségek viselésére kötelezte az öreg Vince bácsit, a gyepsori félcsípejű fuvarost. Hiába kapta azonban egyre-másra az ügyvédi felszólításokat, a füle botját sem mozgatta.

Az ügyvéd végre megsokallta a dolgot s személyesen szállt ki az öreghez.

— Figyelmeztetem, ha most sem fizet, egyszerűen elveszem a szamarát.

A konok adós beleegyezően bólintott:

— Azt lássa, megteheti, legalább fiskális lesz a vejem.

Az osztályfőnöki órán a babonáról magyaráz a tanár.

— „Kéményseprővel találkozni szerencse", mondják az emberek, de ez csak ostoba babona.

— Bocsánat, tanár úr — áll föl a Kovács fiú —, én tegnap kéményseprővel találkoztam és csakugyan bekövetkezett a szerencse.

— Mi volt az a szerencse?

— Utóbb még két kéményseprővel találkoztam.

Két szomszéd beszélget.

— Hallom, Kónya szomszéd, panaszkodik rám, hogy a nyulam lerágta a kertjében a káposztáját.

— Sebaj, Zsebők szomszéd, a kutyám azóta már megette a maga nyulát.

— No akkor nincs hiba, mert a szekerem épp az imént gázolta el a kutyáját.

Irka-firka

A Nyomtatványellátó Vállalat Hegedűs Gyula utca 16. szám alatti részlegének lejáratánál tábla figyelmezteti a kuncsaftokat:

„KÉSZPÉNZ ELADÁS ITT NINCS!"

Nagy kár. Az ember néha olyan szívesen venne egy kis készpénzt ....

A péknél két kiflit kérek, zacskóban.

— A kisasszony értetlenül néz rám:

— Két kiflihez, kérem nem jár zacskó.

De én kötöm az ebet a karóhoz:

— Szívesen megtérítem a zacskó árát, bármilyen összegről legyen is szó!

— Azt nem lehet, kérem.

Belátom, tovább nincs értelme vitatkozni. Biztos rendelet van rá a Központból. Ő csak jobban tudja.

Szép csendesen elsomfordálok hát a két kiflivel a fülem mögött ...

— Van egy remek témám! — mondta Rézmáz Kázmér.

— Írd meg az újságba — tanácsoltam.

— Hogyne, hogy ellopják ...!

(dalmáth)

ÁLLAT-KERTI RIPORT

Várnai György rajzai

Annyi az oroszlán, hogy utánahajítják az embernek

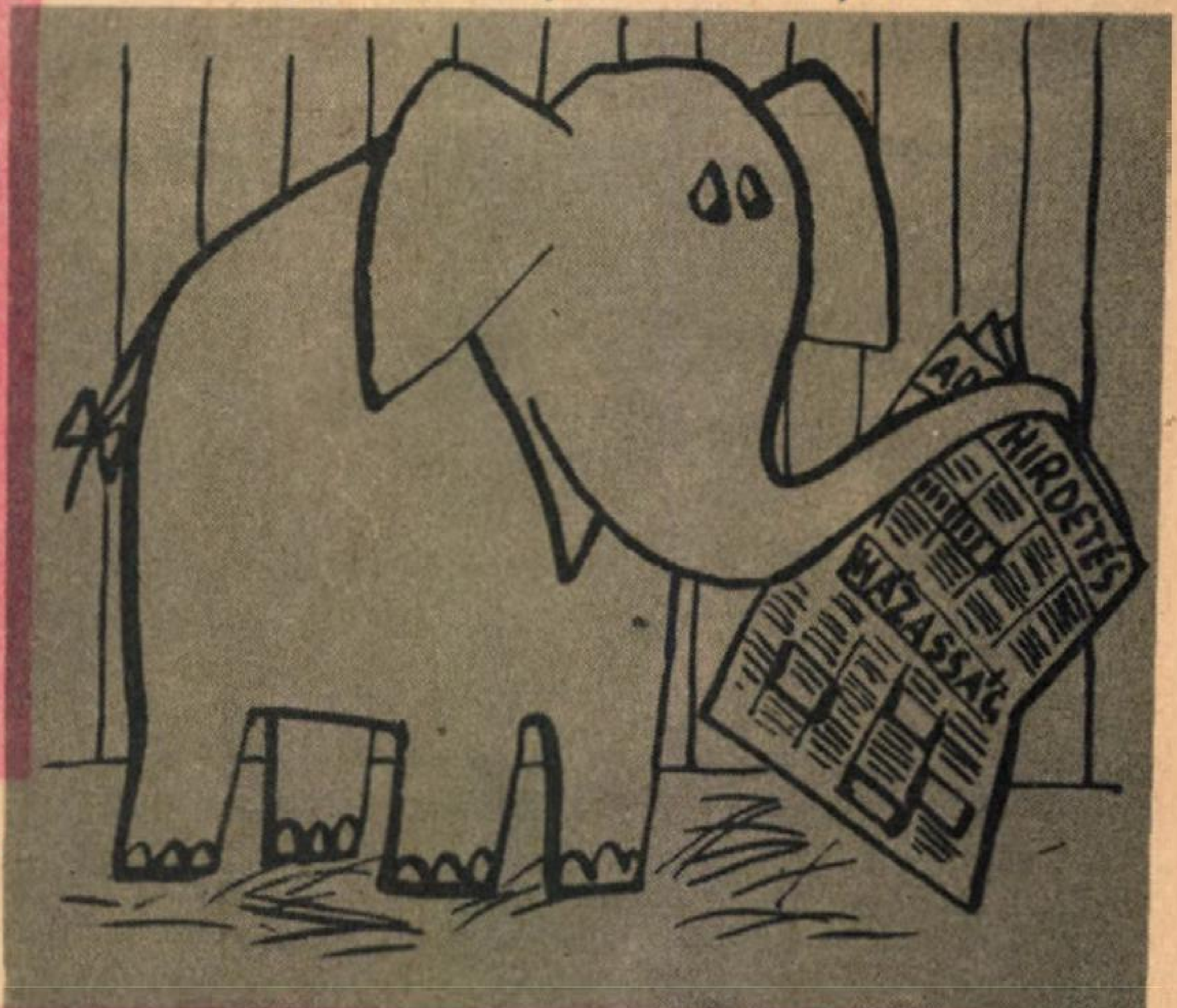

– Vigyázzon, ez nem az újságíróké, hanem a majmoké!

Verebek helyett papagájokat telepítenek a Ligetbe!

Jubile, a férjhezadandó hajadon

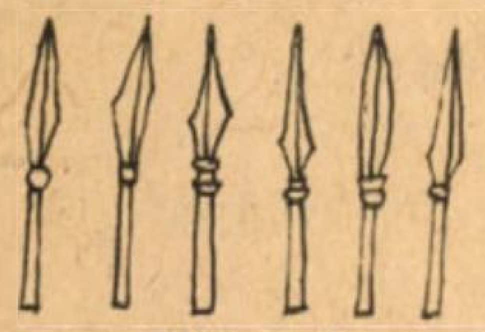

– Kinek a rokona lehet, hogy ilyen protekciós ketrecet kapott?

ÚJ ÁRUCIKK

Az Egyesült Hajítófa- és Nyárshegyező Művek gyártmányfejlesztési tervének megfelelően százhúszezer lándzsát adott át a kereskedelemnek. Minden a szokott módon

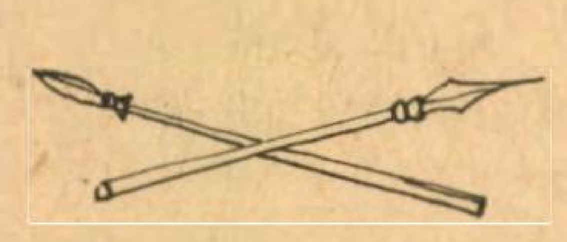

történt: szállítottak, számláztak, visszaigazoltak; a legszebb lándzsákat kitették a kirakatokba (a göcsörtös, megvetemedett durván pácolt példányok a kötegek aljára kerültek), és várták a vásárlókat.

A közönség azonban nem ismerte föl tüstént az új árucikk jelentőségét és rá se hederített a lándzsákra. Pedig a sajtóban megjelent egy rövidhír, miszerint a lándzsaellátás hosszú időre biztosítottnak tekinthető és jelentős tartalékok állnak rendelkezésre.

Egy darabig senkinek sem fájt a vevők közönye, de évvége, tervteljesítési kimutatások és prémiumok évadja közeledvén, egyszeriben „súlyponti" kérdés lett a lándzsaértékesítés lassúsága.

Nosza, összeültek hát a szakemberek és háromnapos tanácskozás után határozatot hoztak, amelyben lefektették a lándzsaforgalmazási kampány irányelveit. Mindenekelőtt leadtak még egy közleményt, melyből kitűnt, hogy jóelőre feltöltötték a lándzsaboltok raktárait, így az ünnepek előttre várható csúcsforgalomban sem lesz fennakadás. A kampány következő lépéseként megindult a reklámozás. Először a villamosokon jelentek meg ötletes rajzú kis plakátok „Már most szerezze be lán-

dzsaszükségletét!" — szöveggel, majd megrendezték az Első Országos Lándzsanapokat.

Ennek ellenére, a tízmillió főre eső fogyasztás hazánkban továbbra is a nullával maradt egyenlő, mivel csak a pénz fogyott — a lándzsa nem.

„Nem kell a városba utazni, lándzsa minden mennyiségben kapható a Földművesszövetkezetekben" — hirdette már a rádió is. Hiába. A házak oldalára festett világvárosi méretű transzparensek is tűzfalra hányt borsónak bizonyultak. Ekkor széleskörű reklámpályázatot írtak ki, melynek első díját a következő pályamű nyerte el:

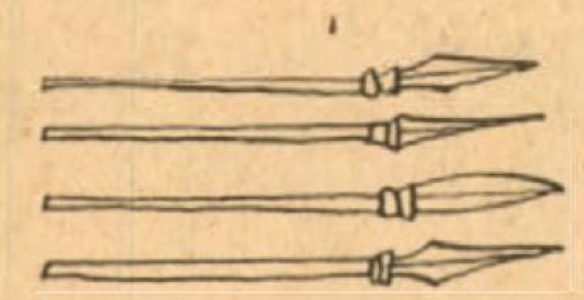
„Megbírálták?
Vegyen lándzsát!"

Hasztalan.

Szakmai berkekben már-már a felelősség kérdését kezdték feszegetni, amikor egy névtelen újító véletlenül rájött, hogy lándzsával kitűnően lehet helyettesíteni magasugrólécéket.

A hír futótűzként terjedt el az országban. Már másnap hosszú sorok tolongtak az üzletek és a hevenyészett utcai árusítóhelyek előtt, harmadnap már csak protekcióval lehetett lándzsához jutni, a negyediken már IKKA-átutalásra sem. Egy szálig elfogyott mind a százhúszezer.

Az újabb rendeléseknek

azonban az Egyesült Hajítófa- és Nyárshegyező Művek nem tudott eleget tenni, mivel időközben a piackutatás eredményeként kopják és dárdák előállítására tért át.

Kaposy Miklós

Semmit sem terem a türelem...

1310 forintért vettem a rádiómat, amelyet – gondolom – a MEO lelkiismeretesen megvizsgált, mert kifogástalanul működött – két hónapig. Akkor azonban egyszerre elhallgatott, szófukar, sőt zenefukar lett. Elvittük Nyíregyházára a Zrínyi Ilona utcai szervizbe, és kértük, vizsgálják ki, mi bántja. Történt pedig ez augusztus 14-én. Egy ideig vártunk türelmesen, gondoltuk, a türelem rózsát terem. Három hét múlva sürgető-levelet küldtünk, amelyre választ sem kaptunk. Tovább vártunk, olyan sokáig, hogy türelmünkön már egy egész rózsaberek kivirágozhatott volna. Csak három hónap múlva kerestem fel személyesen a szervizt, amikor is megígérték, hogy „rövid szünet után" ismét megszólal a rádióm. Minden maradt a régiben. December 4-én a feleségem utazott el Nyíregyházára érdeklődni. Őt újabb türelemre intették, anélkül, hogy eddigi türelmünkért akár egyetlen szál rózsát is kapott volna.

Most ez úton kérem az illetékeseket, intézkedjenek, hogy a végtelen türelemért nekem járó minimum három vagon rózsát mielőbb küldjék el címemre. De mégjobban örülnék, ha a szerviz teljesítené garanciális kötelességét.

Nyilas Gusztáv
Milota

A TÉMA A FÖLDÖN HEVER

Életkép

Szín: *A Thököly út és a Nefelejts utca sarka. A Fehér Ökör vendéglő oldalához támasztott újságosállvány előtt őszülő halántékú lapterjesztő kínálja eladásra a különböző sajtótermékeket.*

ÚJSÁGOS: Esti Hírlap! Megjelent az Esti Hír... *(meglát engem.)* Tetszik látni, még mindig nem csinálták meg! *(ujjával a járdára mutat, melynek széléből jókora darab le van törve.)*

ÉN: Hát igen... *(tovább akarok menni.)*

ÚJSÁGOS: Meg kéne írni... Mindenki orrabukik benne...

ÉN *(kevés meggyőződéssel):* Majd megcsinálják...

ÚJSÁGOS: Csak akkor, ha meg tetszik írni!

ÉN *(leleményesen):* Be kell jelenteni a Tanácsnál. Ott majd intézkednek és megcsinálják...

ÚJSÁGOS *(legyint):* A múltkor már erre járt az egyik tanácstag...

ÉN: És?

ÚJSÁGOS: Ő is majdnem elesett... Mégse csinálják meg... Azért kéne megírni...

ÉN *(mentegetődzve):* Én csak humoros esetekkel szoktam foglalkozni...

ÚJSÁGOS *(lelkesen):* Ez humoros, tessék elhinni! Tegnap elvágódott itt egy kofa, a batyuja szétesett, az almák szétgurultak... Mindenki a hasát fogta a nevetéstől... Ezt kéne megírni!

ÉN: Tudja mit, írja meg maga. Nyugodtan írja meg. Lesz eredménye.

ÚJSÁGOS: Nem vagyok én íróember... Pedig ez jó téma. A földön hever, csak meg kéne írni...

ÉN *(bizonytalanul):* Még gondolkozom rajta... *(elköszönök tőle, majd önérzetesen térdre roskadok, mert a lábam kibicsaklik a csorba járdakőben.)*

ÚJSÁGOS *(diadalmas arccal talpraállít):* Ugye, hogy mégis meg kéne írni?

ÉN *(bicegve):* Van benne valami...

Szilágyi György

A Meo I. figyelmébe!

December elsején a Váci utcai Gyermekcipő Mintaboltban vettem egy pár 22-es „Kiskun" márkájú, 63 forintos gyermekcipőt. Mikor odahaza fel akartam próbálni a gyermek lábára a cipőt, meglepetten tapasztaltam, hogy kézzel-lábbal tiltakozik azellen, hogy a lábát belekényszerítsem. A gyerek tiltakozását hamar megértettem: egy jókora, hegyes szeg állt ki a cipőtalpból – persze befelé. Még szerencse, hogy az én gyerekem ilyen „finnyás" természetű és idejében jelezte a szeg-veszélyt. A cipő bélésén „Meo I." jelzés van. Vajon milyen lehet a Meo II., ha a Meo I.-ben ilyen szegeket talál a gyanútlan cipővásárló?

Högerl Károlyné

Az érdekeltek hozzászólnak

„Tékozló automaták" címmel megjelent bírálatukra közöljük, hogy az automaták kísérleti célból kerültek felállításra. A mintapéldányok nem váltak be, ezért rövidesen visszajuttatjuk a külföldi készítő vállalatnak.

Belker. Min.

dr. Gyürki Rudolf
sajtóoszt. vez.

ÉSZAKI HUMOR

Carl Jensen (Dánia)

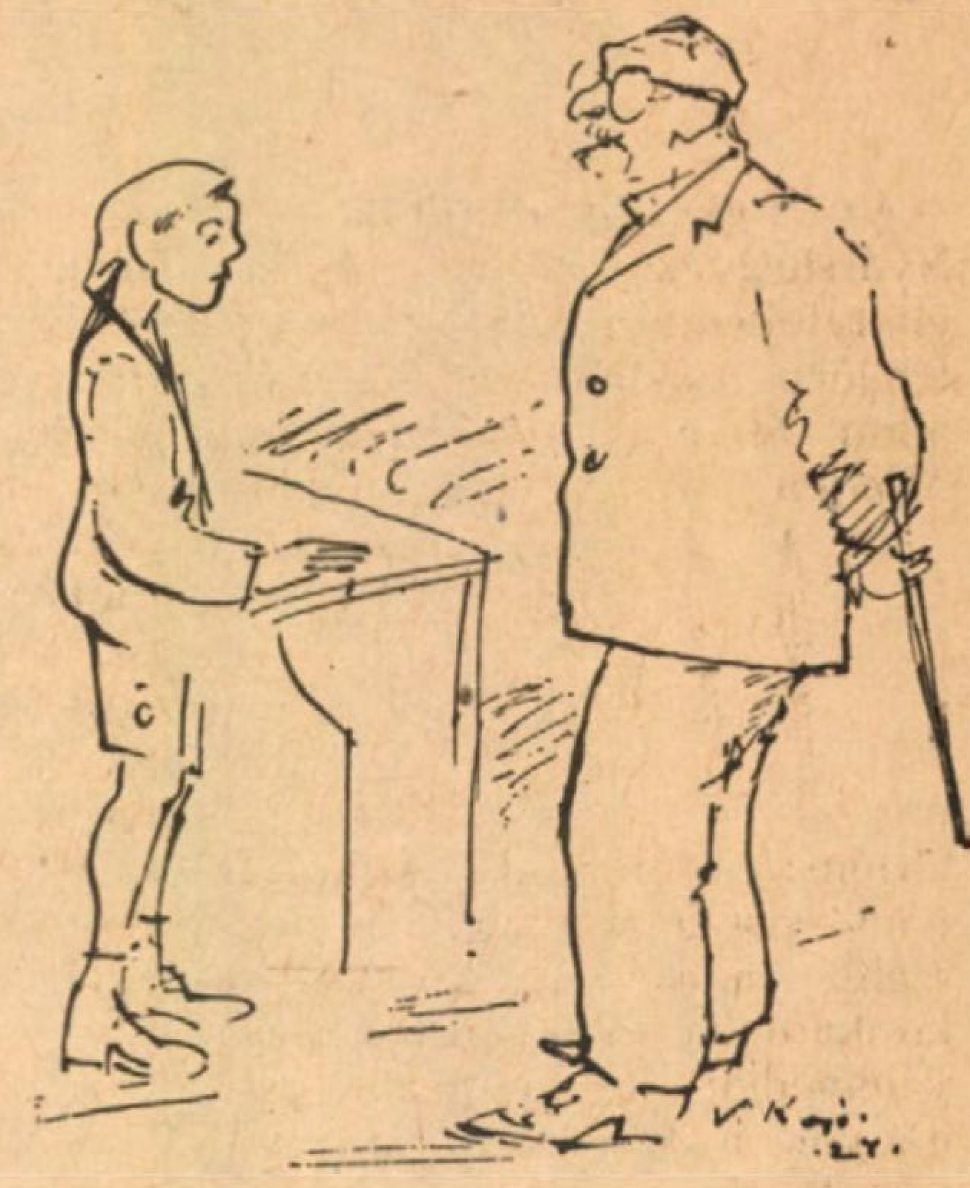
Munkában a hivatalos arcképfestő

Jens R. Nilsson (Norvégia)

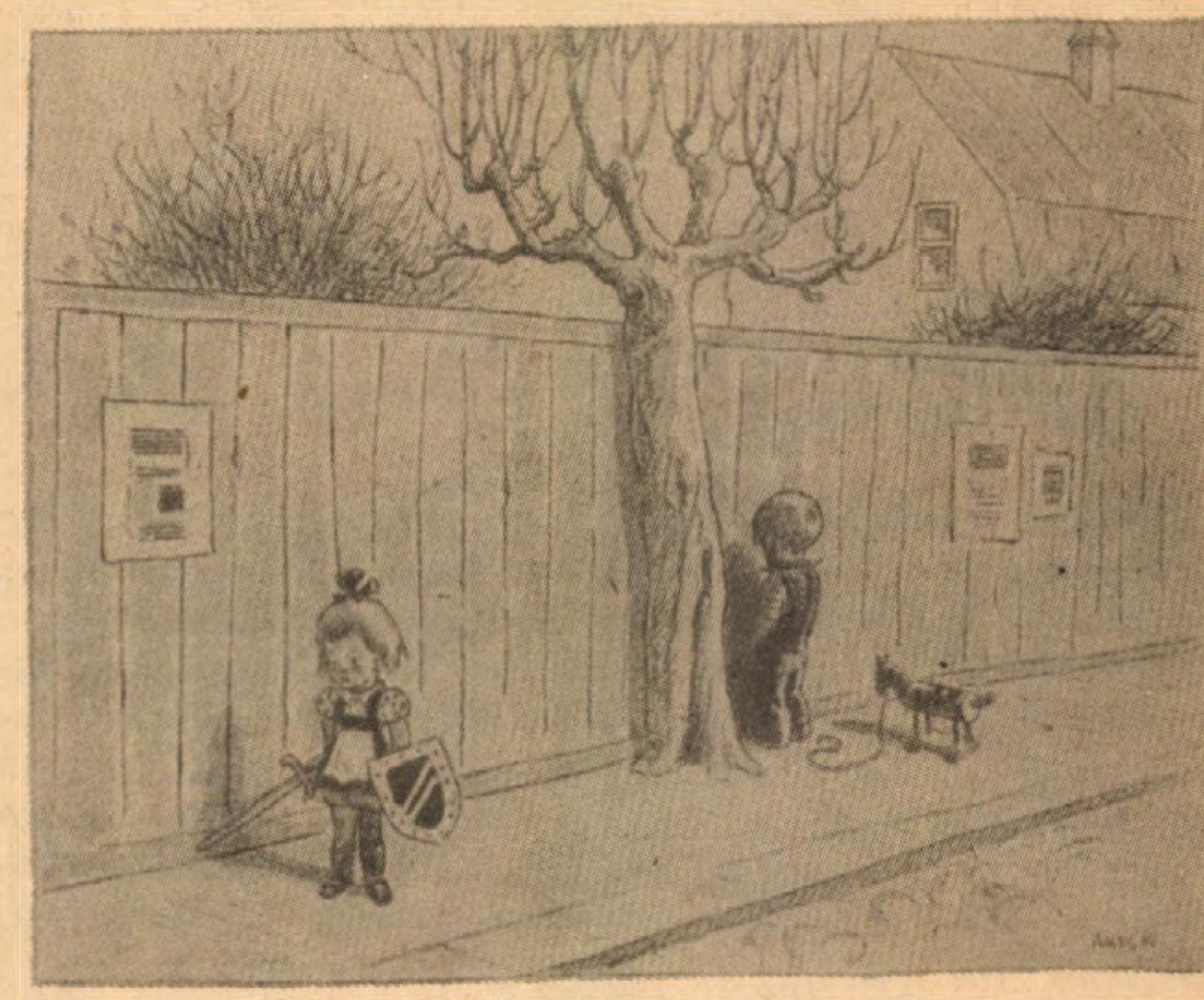
– Milyen szerencse, hogy a fizetési meghagyás megmaradt!

Viljo Kojo (Finnország)

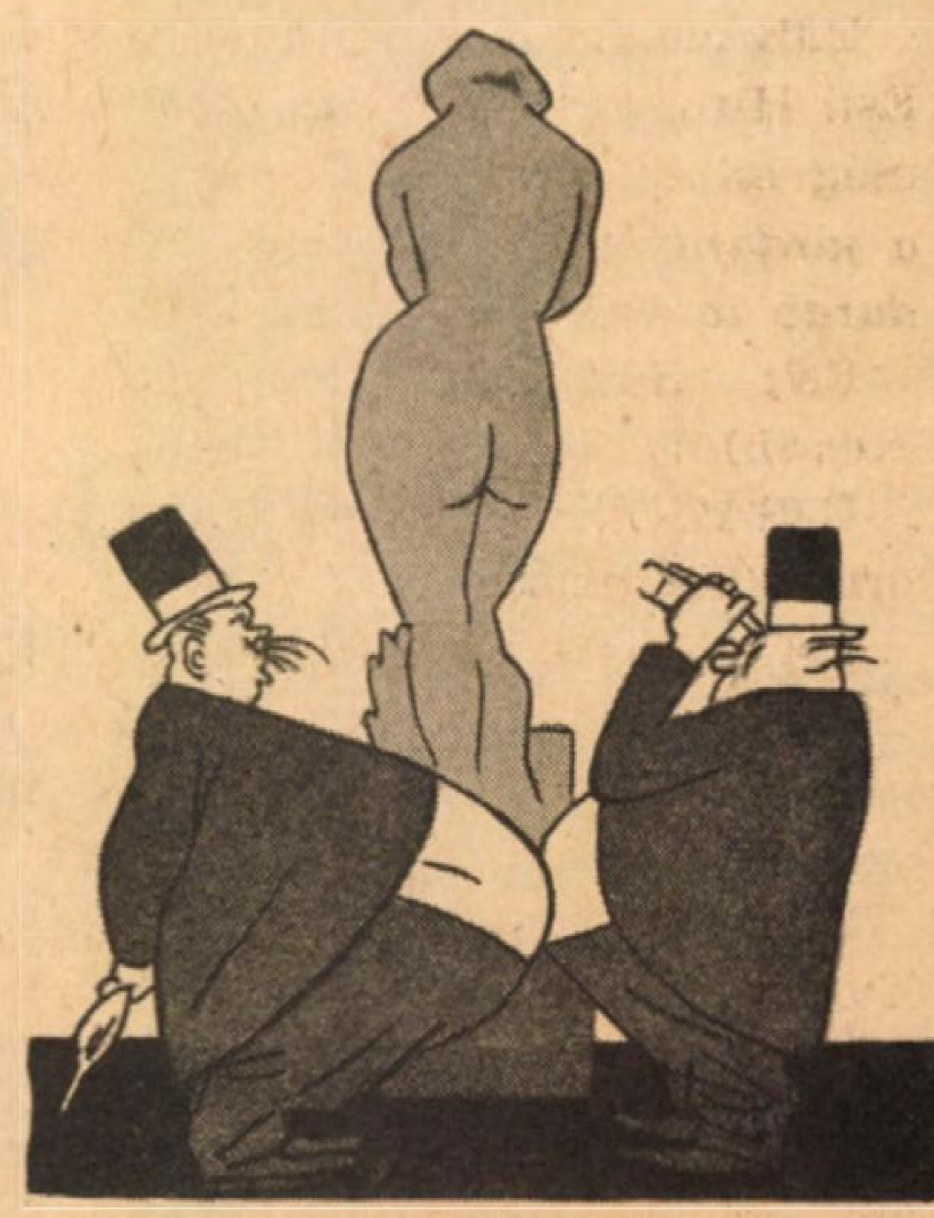
– Miért kelt át Hannibal az Alpokon?
– Mert akkoriban még nem volt alagút.

Nils Ameck (Svédország)

A hölgy és a lovagja

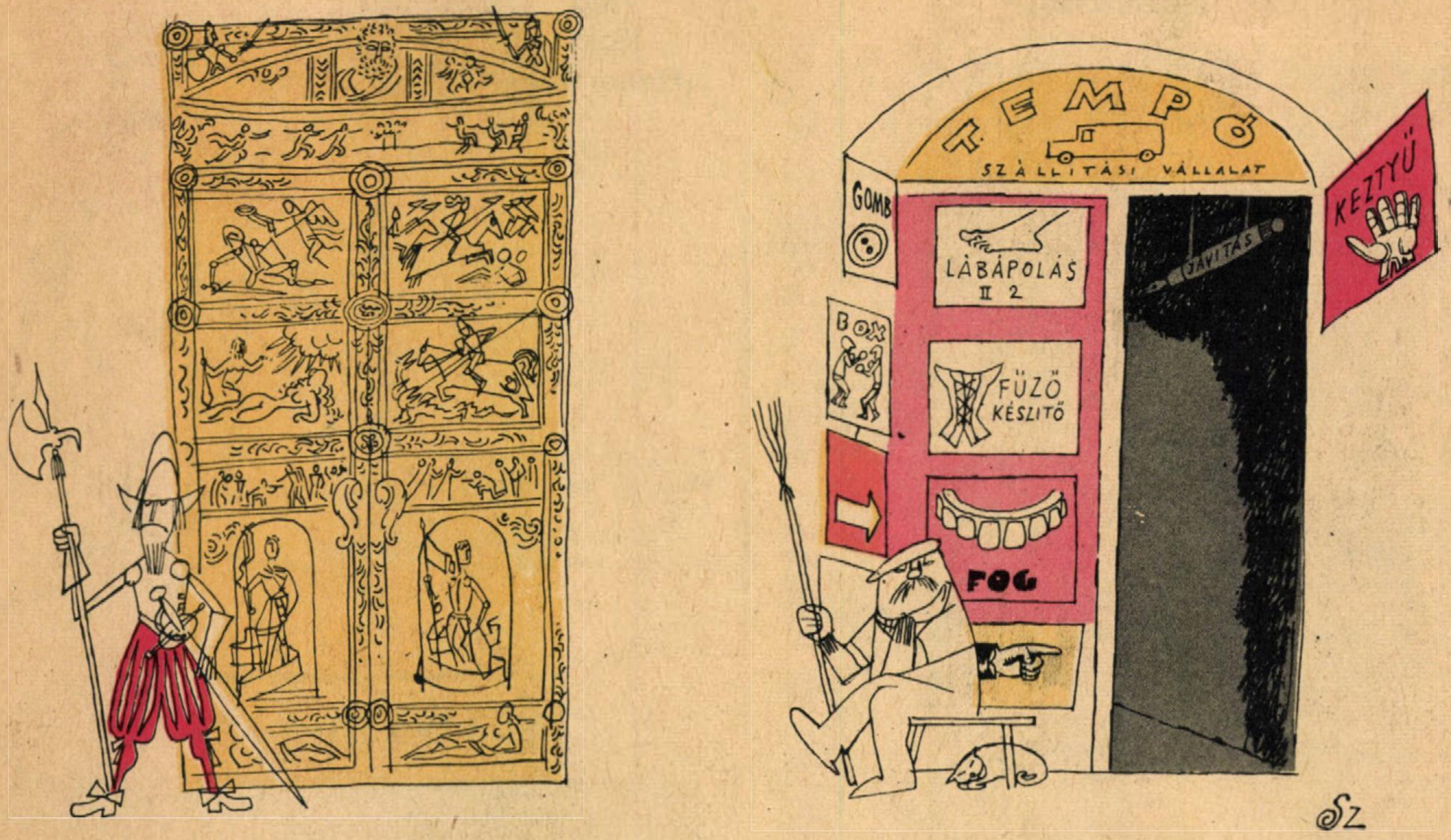
Eigil Schwab (Svédország)

– Nincs erkölcstelenebb látvány, mint egy meztelen nő! Minél tovább figyeli az ember, annál több erkölcstelenséget fedez fel rajta!

A kapu fejlődése

Szűr-Szabó József rajza

A kókuszdió...

Vettem kókuszdiót. Már a sógorom is vett, és egész vasárnap csettintgetett a nyelvével, pedig neki nincs is gyereke.

— Légy jó apa... — sugallta a belső hang — ...s legalább te is megtudod, hogy milyen ízű! Lakomát csapunk. Ha már...

Eszembe jutott, hogy csak literes kannánk van otthon, hová öntöm a kókusztejet, de gondoltam, majd csak lesz valahogy... Mint két tojást, óvtam, cipeltem a kókuszdiókat. Holnap már én is csettintek, csak nehogy elejtsem őket... Még széttörnek!...

Üdvrivalgás fogadott otthon. A gyerek rögtön labdázott az egyikkel: leejtette, kapott egy pofont, de nem tört össze. Se a gyerek, se a kókuszdió... Az asztal közepére tettem a leszállított árut. Majd kibontom finoman, óvatosan ebéd után.

Vacsorázni már nem tudtunk, mert beletörtem valamennyi késünket, három villát, a merőkanalat és a fogkefémet. Ez utóbbi kettőnek a nyelét élesre reszeltem. Kár volt. Tompán is beletörött volna. Fiam ekkor két kampósszöget indítványozott. Belementek, benne maradtak.

Földhöz vertem az egyik kókuszt — eltört a konyhakő; belerúgtam a másik kókuszba —, mehetek a cipészhez és az ortopédorvoshoz; baltával vertem mind a kettőt, — honnan fogok én egy baltát kölcsönkérni a reggeli fahasogatáshoz?

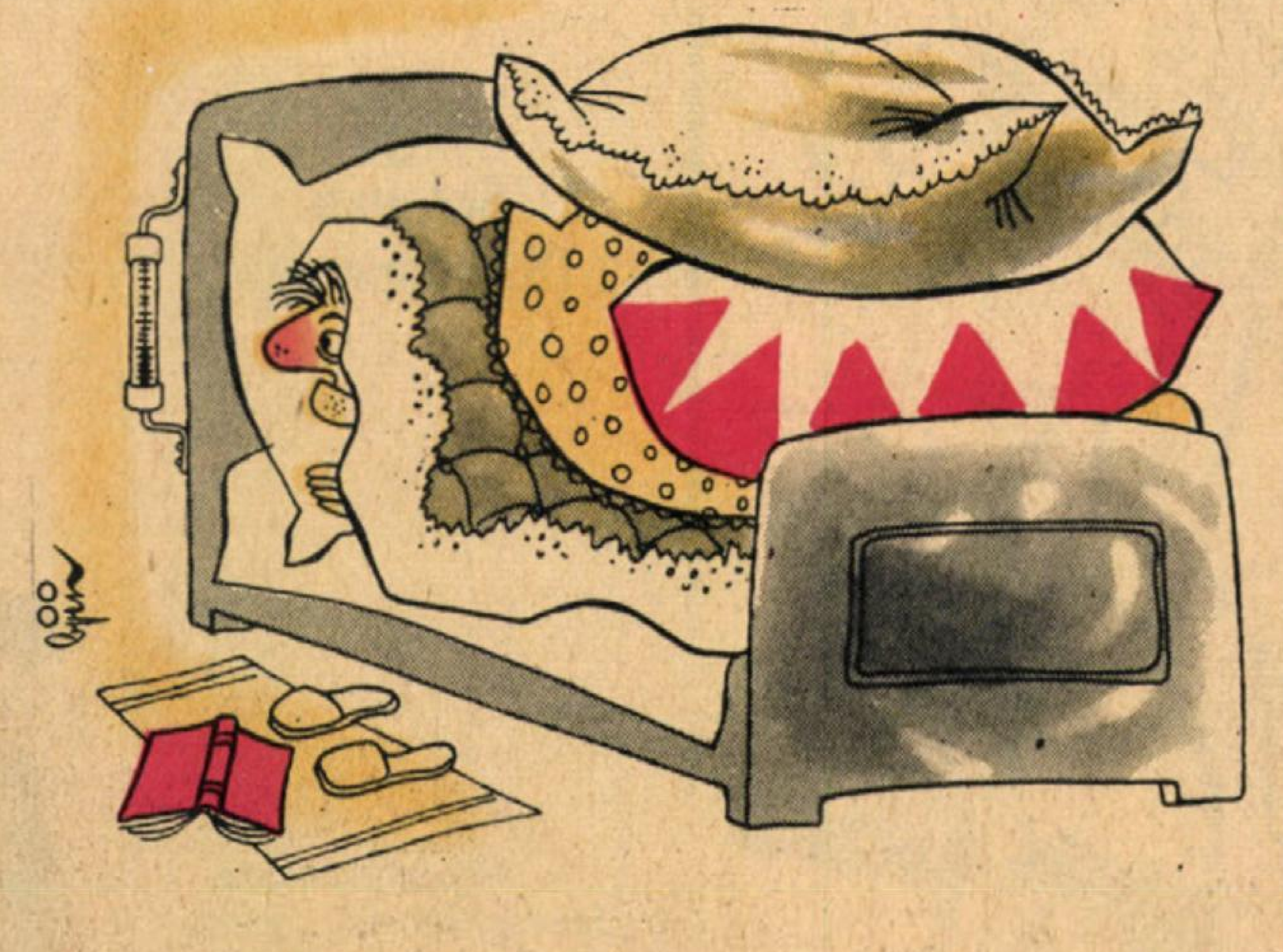
Éjfélkor hazaküldtem a szomszédokat, felébresztettem a feleségemet és felajánlottam neki: használjuk fel a kókuszdiókat előszobadísznek, vagy adjuk a gyereknek, legalább megtanul itthon tekézni. Mivel a feleségem gúnyosan felnevetett, panaszos levelet írtam a népi ellenőrzésnek, hogy miért nem mellékelnek az áruhoz használati utasítást és egy gőzkalapácsot, vagy miért nem gyártanak szövetkezeteink kókusznyitókat. És feltettem a kérdést, mikor utaznak magyar szakemberek afrikai tanulmányútra?

A levelet nem küldtem el, mert a fiam a két kókuszdiót reggel elvitte az iskolába, s amint beszámolt róla, ott jóízűen elfogyasztották. Most azon tűnődöm, hogy milyen csodálatos is a politechnikai oktatás, de lehet, hogy engem hamarosan behívatnak az osztályfőnökhöz...

Petress István

Mínusz 15 fok

Balázs-Piri Balázs rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.6557 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.